

Nummer 21

Verkoopspreis f 0.35
Voor België fr. 5.95

John

TEMPLAR

Belevnissen van een Gentleman-avonturier!

DE SCHATTEN DER ZEEROVERS

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Nog beperkt verkrijgbaar:

Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen

Nr. 19 - Schaduw en geheimnis over Tibet

Nr. 20 - De rovers van het Himalaya-gebergte

Nr. 21 - De schatten der Zeerovers

In bewerking:

Nr. 22 - Het festijn der Diamanten

Abonnementsprijs f 4.- p. 12 nrs; f 7.75 p. 24 nrs.

*Zendt een postwissel, en U ontvangt ieder nummer
direct na verschijnen, franco thuis per post.*

UITGEVERIJ «JEDES» - ROKIN 174 - AMSTERDAM - TEL. 32540

voor BELGIË: UITGEVERIJ «LIBRIS» - Lange Beeldekenstraat 26 - ANTWERPEN

De Schatten der Zeerovers

HOOFDSTUK I

Waarin John Templar, de grote avonturier en zijn vrienden, onaangename ervaringen opdoen met een „Drakenmuil” en Miss Morgan zich als heldin leert kennen.

De zon scheen en overgoot een grillig landschap met haar stralen. Kleine, kromgegroeide bomen verwarden hun wonderlijk gevormde takken met elkander; struikgewas en lang, hard gras, waartussen veelkleurige bloemen bloeiden, wisselden elkaar af; een stroompje klaterde over bemoste rotsblokken. In de verte, in een blauw, wazig ver-schiet, verhieven zich de rondingen van hoge heuvels, die de horizon afsloten. En de heuvels op hun beurt, werden voorafgegaan door uitgestrekte vlakten. Het was er stil en vreedzaam; en, zoveel te meer viel het op, toen de ruisende stilte verbroken werd door de tred van een man, die gras en kreupel-hout deed kraken.

Het was een grote, zwaargebouwde man, die hier niet thuis scheen te horen; integendeel, hij had iets onmiskenbaars Engels over zich en was gekleed in leren jas en broek, die hem nog groter en indrukwekkender deden lijken. Een kleine, aluminium emmer hield hij in de hand gevat en hij begaf zich naar een waterplas, die met riet was omzoomd. De man schepte wat water in de emmer — de plas werd door een stroompje gevoed — terwijl hij een vrolijk deuntje vloot en ging toen weder terug, dezelfde weg die hij gekomen was, terwijl hij zijn blikken liet rondwaren en goedkeurend de omgeving opnam. Welda verdween hij tussen het geboomte en lag de plek weer verlaten als te voren.

Een eind verder, waar de vlakte begon, waren drie andere personen bezig een kleine, khaki-kleurige tent op te zetten, wat vlug in zijn werk ging, aangezien deze praktisch gemaakt bleek te zijn. Een van deze drie personen was een jonge vrouw, die even hard werkte als de mannen en wier

lach soms òpklonk. Toen de tent gereed was, gingen zij voor korte tijd erbij zitten en staken een sigaret op.

— Dit is een heerlijk plekje, Charles, sprak de een; een man in de volle bloei van zijn jaren, met een knap, energiek, enigszins gebruind gelaat en heldere ogen; echt het type van een sportman. Hij trok met welbehagen aan zijn sigaret, waaraan hij blauwe rookwolkjes ontlokte.

— Buitengewoon, John, antwoordde zijn mannelijke metgezel, wiens jeugd en een open karakter op het gezicht te lezen stonden. — Hier houd ik van! De wijde open ruimte, de natuur vol zon en een heerlijk windje, dat je door de haren blaast. En U, Miss Morgan?

— Ik ben er ook altijd voor te vinden, Mr Houston, antwoordde de jonge vrouw, wier knap gelaat nog wat rood was van de inspanning van het helpen. Alleen... het windje, dat door mijn haren strijkt, maakt ze danig in de war en ik zal even naar ons vliegtuig moeten gaan om wat toilet te maken!

— Vrouwen denken toch onder alle omstandigheden aan hun uiterlijk, nietwaar, Charles? hernam de eerste spreker, terwijl hij de jonge vrouw nakeek, die zich naar een vliegtuig begaf, dat op een tiental meters afstand stond.

— Dan wij, mannen, John! Als wij slechts een sigaret hebben, zijn we alweer tevreden en op ons gemak!

— En in de wolken, letterlijk en figuurlijk!

Het vliegtuig, dat het gezelschap blijkbaar naar deze afgelegen plaats gebracht had, was niet groot, doch buitengewoon sierlijk, tevens solide, gebouwd. Het week enigszins af van de gewone vliegtuigen door de eigenaardige vorm der zweefvlakken, en uit iedere lijn sprak kracht en snelheid. Het moest mogelijk zijn, met deze machine niet slechts het luchtruim te doorvliegen, doch ook te doorklieven! Bij nadere beschouwing miste het verschillende uiterlijkheden, die bij gewone vliegtuigen opvallen, doch bezat het weer andere, die men niet zo direct zou kun-

nen verklaren. Het zilverachtig materiaal, waaruit het was samengesteld, blonk in de zon, die op sommige punten ervan met grote schitterbollen weerkaatste. Het was ongetwijfeld een zeer bijzonder toestel.

— Onze „Hurricane” heeft zich uitstekend gehouden, Charles, hernam de man, die met John was aangesproken.

— Na de laatste reparaties, die wij er in Shanghai aan lieten verrichten, hebben wij totaal geen last meer gehad. Het heeft ons de lange reis naar en van Tibet tot hier op onberispelijke wijze doen maken.

De ander antwoordde niet aanstonds. De woorden Shanghai en Tibet riepen herinneringen bij hem wakker. Geen oude, o, neen! Van recente datum! Herinneringen aan spannende avonturen, waarbij hij en zijn metgezellen op het nippertje aan de grootste gevaren waren ontsnapt. Gevaren in het bijna ontoegankelijk, geheimzinnig Tibet...¹⁾ en gevaren op het zeeoverzeiland en bij een wilde vlucht door een doolhof van stromen!²⁾

Want deze mensen, die hier, in deze fraaie omgeving kampeerden als rustige vacantië-gangers, leidden in werkelijkheid een alles-behalve rustig bestaan. Zij waren avonturiers, in deze zin, dat zij zich een taak gesteld hadden in de wereld, die hen nu eens hier, dan daar riep, tot in de verste uithoeken van de aardbol en die hen in de meest uiteenlopende situaties bracht. Die taak was, enige rechtvaardigheid te brengen aan de misdeelden der maatschappij; om te nemen van waar te veel was, en het te brengen, waar behoefte was. Hun doeleinden waren filantropisch, maar de manier, waarop deze doeleinden bereikt moesten worden, ging niet altijd langs lijnen van geleidelijkheid... integendeel, zij stelde hen in veel gevallen buiten de Wet en buiten de veel bewandelde wegen der conventie.

Want die mannen waren de veelbesproken, doch ook vaak veelgezochte, John Templar en zijn vriend en helper Charles Houston. Optredend in alle gedaanten, hadden zij door menig stout stukje of geraffineerde streek, de wereld afwisselend in verbazing gebracht, en even vaak in een goede luim, wanneer minder gunstige individu's uit allerlei kringen hun slachtoffer geworden waren; of in een hartelijk lachen doen uitbarsten, wanneer weer eens een opgeblazen, gewich-

¹⁾ Zie nr. 19 en 20.

²⁾ Zie nr. 17.

tigdoend persoontje door hen in 't ootje genomen was. De armen en de instellingen van liefdadigheid voeren er steeds wel bij. De „Grote Avonturier” zoals John Templar bijgenaamd was, bracht zon in veler leven, herstelde onrecht en droogde tranen. Onder vele namen bekend, onder andere die van „Lord Lesley” en „Sir Niville” in de society, had slechts zeer zelden iemand tot zijn ware identiteit kunnen doordringen; niemand toch zocht achter die voorname verschijning, die beminnelijke en sportieve figuur de persoon van John Templar, de avonturier.

Dikwijls echter ook, maakte de politie van verschillende landen, gaarne of ongaarne, gebruik van zijn talenten en zijn scherpzinnigheid om schier onontwarbare zaken op te helderen of gevaarlijke situaties te keren; en vele malen had hij een schurkachtige opzet verijdeld of daden van misdadige lieden aan de kaak gesteld. Dat was John Templar!

In zijn vele ondernemingen werd de grote avonturier steeds trouw bijgestaan door de jonge man, die nu naast hem was gezeten, Charles Houston, en door zijn chauffeur, piloot en factotum James Parker; een man, oersterk en van grote lichaamsbouw, met een hart van goud en aan zijn meester verknocht. Door al de belevenissen, die zij samen hadden doorgebracht en de vele gevaren, tezamen doorstaan, was dit drietal onafscheidelijke vrienden geworden.

Sinds korte tijd had zich bij hen gevoegd een vrouwelijke partner, Miss Ophelia Morgan, een knappe jongedame, met wie zij toevallig, tijdens een van hun vele avonturen hadden kennis gemaakt en die, avontuurlijk aangelegd als zij was, hen zoveel mogelijk vergezelde op hun tochten, die voor haar een geheel nieuwe wereld ontsloten. Zij was moedig en een trouwe vriendin gebleken. Vooral Charles koesterde een grote bewondering voor de bekoorlijke metgezellin.

De reizigers kwamen nu van Tibet, hadden dwars over China gevlogen en waren met hun vliegmaschine, de „Hurricane” op dit eiland geland. Templar had daar een bijzondere bedoeling mede. Zij reisden vaak met dit vliegtuig, dat volgens Templar's plannen was gebouwd en door atoomkracht werd voortgedreven. De avonturier was niet alleen een volleerd chemicus, doch ook een bekwaam mechanicus.

— Zou dit eiland onbewoond zijn? kwam

de stem van Charles, die ook enige tijd in gepeins verzonken was geweest.

— In geen geval. Ik heb de ligging van dit eiland reeds bestudeerd toen we nog in Shanghai waren, met het oog op ons plan, zoals je weet, nogeens een informeel bezoek te brengen aan het zeeroversnest, waar wij toen gevangen hebben gezeten.

— Ligt dit hier in de nabijheid?

— Op een ander eiland ten Noorden van dit. Ik vond het raadzamer, met het oog op ons vliegtuig en onze voorbereidingen, op dit eiland te landen en van hieruit de operaties te beginnen.

— Is hier niet zulk een nederzetting van zeerovers?

— Op dit eiland ook. Daarom gaf ik er de voorkeur aan, hier in het zuidelijk deel, te landen. Het piratendorp bevindt zich aan de Noordkust. Dit eiland is vrij groot; er zijn er vele, ook kleine; en een groot deel ervan is bevolkt door deze zeeschuimers, die echter niet altijd zeer vriendschappelijk tegenover elkaar staan.

— Dat weet ik bij ondervinding, John!

— Toen we zoëven laag vlogen, heb ik de omtrek goed verkend, daarom ben ik er zeker van dat we ons in de nabijheid van Li Tang's piratendorp bevinden. Jij had het op dat ogenblik te druk met Miss Morgan, beste Charles!

De jonge man keek even verlegen.

— Wij hadden juist een interessant gesprek over . . .

— Ja, ja,; zwijg maar! Een gesprek met onze liefvallige vriendin is altijd interessant, nietwaar Charles? vroeg Templar plagend, terwijl hij zijn vriend een knipoogje gaf. Maar daar is onze James met water, voegde hij erbij, de grote man uit het bos te voorschijn ziende treden.

— Wel James, wat heb je gevonden? vroeg hij vriendelijk.

James Parker, chauffeur en piloot, trad naderbij en zette de emmer met het door hem geschepte water op de grond. Templar keek ernaar en rook eraan.

— Niet te gebruiken, James, te veel zwavel in. Heb je het niet geroken?

— Ik heb niet zo'n fijne neus, Sir.

Charles moest lachen toen hij 'n ogenblik naar de stevige voorgevel van de reus keek. Deze rook eens aan het water.

— Nu U het zegt, geloof ik het ook. Maar we hebben nog water in de tank; dan zullen we dat maar gebruiken. Ik had liever vers

water gehad voor thee.

John Templar schudde lachend het hoofd, terwijl hij de reus nakeek die zich nu naar de „Hurricane" begaf.

— Hij is toch een man uit duizenden! Niet alleen is hij een bekwaam chauffeur en piloot, maar hij is tevens een bovenste-beste kok en hij zorgt voor ons als een huismoeder!

Toen James Parker weder uit de machine trad, had hij behalve een kan water, nog een blik benzine in de andere hand. Ernstig maakte hij aanstalten een gat in de grond te graven en daar wat benzine in te gieten, toen Templar, die al half vermoedde, wat hij ging doen, hem vermaakt vroeg, wat hij van plan was.

— Wel Sir, ik ga water koken en moet daarvoor eerst een vuurtje hebben.

— Doe je dat op deze wijze?

— Zeker, Sir; zo deden we dat in het leger altijd, de Amerikanen, en de Canadezen ook!

— Maar beste James, ben je dan vergeten, dat wij een electrisch comfoor hebben in onze cockpit?! Weet je niet, dat we van alle gemakken voorzien zijn?

James Parker sloeg zich met de hand voor het voorhoofd.

— Waar zijn mijn gedachten?! zei hij verbaasd. Neem me niet kwalijk Sir, ik was een uil. Maar als ik in de vrije natuur ben, krijg ik altijd weer van die holbewoners-ideeën!

— Die deden het nog wel een beetje anders! Ah! daar is onze vriendin, opnieuw gekapt en stralender dan ooit! Miss Morgan, straks wilt U de thee wel zetten, nietwaar, als onze brave James eindelijk met zijn kokend water klaar is. Een echt Engels kopje thee op een eiland in het verre China, het vaderland van de thee; kan men zich wat fijners wensen?

Nadat men de verkwikkende drank genoten had en wat had gegeten van de altijd in de machine aanwezige toast en conserven, maakte men nog wat plannen.

— Hoe lang blijven we hier? vroeg Charles.

— Tot we wat meer weten van de omtrek, antwoordde zijn vriend. Morgen zullen we noordwaarts gaan in de richting van het roversdorp en trachten, dit ongemerkt te bespieden. Wij zullen dan enigszins weten, waar wij aan toe zijn.

— Hoe denk je in het dorp van Li Tang te komen, en wat zullen wij kunnen uitrichten met vier man . . . neem me niet kwalijk

Miss Morgan, dat ik U bij de mannen rangschik!

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Er bestaat nog zoiets als list . . . waar kracht soms niet baat.

— Maar wat denk je er eigenlijk te vinden, John. Is het alleen om wraak te nemen op dien Chinees, Li Tang, die ons als gijzelaars gevangen hield en een onmogelijke losprijs eiste?

— Ik ben niet zo wraakgierig, dat weet je, Charles. Daar is het mij direct niet om te doen. Lieve hemel, als ik wraak moest nemen op allen die mij onrecht hebben aangedaan, dan zou ik niets anders kunnen doen. Bovendien, misschien hebben anderen ook wel redenen, minder aangename gevoelens te koesteren tegen mij. Maar het stuit mij tegen de borst, met lege handen te moeten vertrekken.

— Zou dan werkelijk in die armoedige omgeving . . . ?

— Daar bevinden zich heel dikwijls de bergplaatsen van de rovers, soms ware schatkamers!, onderbrak John Templar zijn vriend. — De rovers zelf krijgen geregeld hun aandeel in de buit die men maakt, maar de grote rijkdommen zijn voor de leiders, de bonzen, zoals Li Tang en zoals er enige in Macao moeten wonen, als rijke handeldsmensen en speelhuishouders.

— De schatten uit die bergplaatsen zouden in Uw handen wel een gans andere bestemming bekomen, zeide Miss Morgan peinzend.

De zon begon ter kimme te nijgen en het werd fris. De reizigers huiverden. — Wij zullen de nacht moeten doorbrengen in de tent of in de cabine, maar die is wat ongemakkelijk, merkte Charles op.

— Wacht maar, tot de zon is ondergegaan. Dan gaat de wind liggen en wordt het heerlijk zoel. Wij kunnen dan best buiten slapen; dekens hebben wij genoeg, meende Templar.

Het was zoals hun vriend gezegd had. De sterren kwamen, millioenen sterren, en het was een genot ernaar te liggen kijken. Miss Morgan keek ernaar en Charles — hoewel een groot eind verder, want de jonge vrouw had zich een plek gekozen, wat verwijderd van haar metgezellen — lag er eveneens naar te kijken, en vormde zich fantasieën, waarin het hoofdje van Ophelia Morgan een grote rol speelde.

Doch ook zij sliepen eindelijk in, evenals

de anderen, gesust door het zachte, zwoele windje dat over de boomtoppen streek.

De nacht vorderde en de maan kwam op.

Miss Morgan droomde onrustig. Haar slaap was niet, zoals deze anders kon zijn, zo gezond, zo zorgeloos. Zij wentelde, in halve sluimering, van de ene zijde op de andere en door haar dromen heen mengde zich een gevoel van vrees, van onbestemde, onverklaarbare vrees, die zodanig op haar begon in te werken, dat zij wakker werd.

Ophelia keek om zich heen. Op het eerste gezicht leek er niets vreemd. Maar de jonge vrouw werd een licht gevoel in het hoofd gewaar. De maan goot een zilver licht uit, maar het leek of zij op en neder dreef in de lucht en of de omtrekken uitrekten gelijk elastiek. Het was een zonderling gezicht en nog zonderlinger was, dat ook het nabijzijnde bos bewoog alsof het weerspiegeld werd in water.

Miss Morgan wreef zich met de hand over het voorhoofd. Was zij door een duizeling overvallen? Zij probeerde recht te staan, doch wankelde en viel terug op het zachte mos, dat haar tot legerstede had gediend. Wat was er met haar aan de hand; was zij ziek? Zij riep zachtjes naar haar metgezellen, doch geen antwoord kwam van die zijde. Zij sliepen waarschijnlijk vast. Nogmaals riep zij, doch ook thans geen wederwoord. Het werd haar angstig te moede, en, daar zij niet staan kon, begon zij te kruipen in de richting, waar zij wist, dat haar metgezellen lagen. Zij voelde zich verder niet koud of rillerig; de leren vliegtuigkleding, die zij aanhad, beschutte haar volkomen. Alleen het vreemde gevoel in haar hoofd, dat haar alles deed zien als een dronken wereld . . .

Langzaam aan, zo goed en kwaad als het ging, en nu en dan omrollend, bereikte zij een der vrienden, die in diepe slaap scheen. Het was James Parker. Ophelia riep hem eerst zacht, toen wat luider; en toen dat de slaper niet deed ontwaken, stootte zij hem aan. Maar de grote man sliep door. Zij schudde hem, doch zonder resultaat.

Nog meer bevreemd kroop zij verder naar de plek, waarvan zij wist, dat Templar zich had neergevlid. Hier herhaalde zij, wat zij bij de eerste slaper had aangewend. Na veel schudden en roepen, welk roepen allengs luider en angstiger werd — dit scheen toch geen normale slaap meer — sloeg haar vriend de ogen op en keek haar, vrij wezen-

loos, aan. In snelle bewoordingen legde zij hem in het kort haar wedervaren uit, doch het scheen niet tot de pas-ontwaakte door te dringen, wie zij was en wat zij bedoelde.

Een snik welde op in het gemoed van de jonge, trots alles toch moedige vrouw. Wat was er toch gebeurd; waarom werden de anderen niet wakker en waarom deed haar vriend zo zonderling? Terwijl ze daar zat en nadacht bereikte een vreemde geur haar reukorgaan. Zij snoof eens op; dat was niet de frisse, balsemende nachtlucht, die men op zulk een plek zou verwachten. Het was een weeë lucht en even dreigde zij te bezwijken. Maar zij vocht uit alle macht tegen dat gevoel, kroop vlug terug; in welke richting besefte zij eerst niet; doch dan trachtte zij zich te herinneren, waar zij water zou kunnen vinden. Als bij instinct voelde zij, dat, mocht, al iets kunnen helpen, dit water zou zijn. Water wendde men aan bij alles; met water maakte men mensen bij en deed men ze ontwaken!

Zij kroop in de richting van de vliegmaschine, waar zij wist het te zullen vinden. Daar gekomen, hees zij zich, met alle krachtsinspanning die zij kon aanwenden, omhoog, langs een der stangen en slaagde erin, zich naar binnen te werken. Na enige zoeken en rondtasten vond zij een blikje met wat van het kostelijk vocht erin, en daar dichtbij een doek, die gediend had, om de schotels te drogen. Zij maakte de doek flink nat, bevochtigde zich het voorhoofd ermede en de polsen; bracht hem vervolgens aan de neus en snoof diep. Dit verkwikte haar merkbaar; toen dronk zij wat van het water en daarna voelde zij zich weder in staat de terugtocht te aanvaarden, water en doek met zich medevoerend.

De vreemde geur in de lucht was nog sterker geworden; het leek alsof die steeds toenam. Af en toe de natte doek voor mond en neus houdend, slaagde zij erin Templar weder te bereiken, die inmiddels weder scheen te zijn ingeslapen, als men tenminste hier van slaap spreken mocht! Zij bevochtigde zijn voorhoofd en slapen en keek angstig toe. Maar thans sloeg haar vriend zelfs de ogen niet op.

Zij dacht even na en begreep toen, wat haar te doen stond. Zij vermoedde, dat hier sprake was, niet van slaap, maar van bedwelming, zelfs zware bedwelming en dat de vreemde lucht, die zij rook, daarvan de oorzaak moest zijn. Het zou dus zaak zijn,

de slapers hier vandaan te krijgen, weg van deze gevaarlijke plek en uit deze windrichting, die de kwalijke dampen bleek mee te voeren. Maar zou dat niet ver boven haar krachten gaan? Radeloos keek zij om zich heen. Er was nergens hulp te verwachten. De doek steeds voor mond en neus houdend, slaagde zij er thans in, op te staan en enige schreden, hoewel wankelend, te lopen. Het moest geprobeerd worden! Zij begaf zich naar Charles, doch hier had zij dezelfde ervaring als met de anderen.

De vliegmaschine was de enige hoop! Charles lag er het dichtst bij en zou het minst zwaar zijn. De vastberaden jonge vrouw nam hem onder de armen, lichtte hem van de grond en met inspanning van al haar krachten begon zij het lichaam in de richting van de vliegmaschine te trekken. Het was zwaar werk en ging bijna haar krachten te boven. Doch het moest! Er was geen andere uitweg. Zij konden hier niet allen blijven liggen, wellicht om nooit meer wakker te worden! Zij zwoegde en hijgde en was dankbaar voor iedere kleine afstand, dat zij de bewusteloze kon voortslepen. Toen zij de machine bereikt had, wachtte haar nog de zwaarste taak; het lichaam in de cabine zien te krijgen. Hoe het haar gelukte, zou zij zelf niet hebben kunnen zeggen, doch zij moest op dat moment wel over reuzekrachten hebben kunnen beschikken.

Toen het haar eindelijk gelukt was, uitte zij een lichte kreet en zonk uitgeput ter aarde. Maar lang kon zij zo niet werkeloos blijven! Er moest verder gehandeld worden! Met de moed der wanhoop klom zij zelf in de cabine — het lichaam van Charles lag slap over een zetel en half over de vloer — en ging in de stuurstoel zitten.

Bij gelegenheid had James Parker, die er altijd trots op was, zijn machines aan belangstellenden te mogen tonen, haar al eens een en ander uitgelegd over de werking der machine, en zelf had zij haar ogen, interessant als zij steeds deze dingen vond, goed de kost gegeven, wanneer hij startte of manipulaties verrichtte. Koortsachtig tastte haar vingers naar de verschillende knoppen en hefbomen; het elektrische licht kon zij spoedig aanknippen, dat was weer veel gewonnen. Zij kon nu tenminste zien, wat zij deed! Er was geen tijd te verliezen, zij voelde zichzelf weder onwel worden. Zij trachtte zich snel te herinneren, wat zij Parker had zien doen, trok eerst aan enige knoppen,

doch er gebeurde niets. En de tijd was toch zo kostbaar! Nogmaals probeerde zij en plotseling liet zich een zacht zoemend geluid horen. Ja! dit wist zij; dit had zij meer gehoord, zij was op de goede weg.

Vliegen wilde zij niet, als slechts het vliegtuig wilde starten en voortrollen, zou zij al heel tevreden zijn; besturen kon zij het wel. En, na nog enig gezocht . . . daar kwam er beweging in het toestel! Het bewoog zich zachtjes voort. Nu opgepast, dat het niet te hard ging! Zij taxi'de langzaam westwaards, op een afstand de zoom van het bos volgend. Zij redeneerde, hoe beneveld zij zich ook voelde, dat zij moest trachten, als het kon, om een deel van het bos heen in de luwte te komen, buiten de wind die de noodlottige dampen aanvoerde, en die uit het Zuiden woei, al was het dan ook een briesje.

Haar aanvankelijk succes gaf haar nieuwe moed, naarmate zij uit de gevaarlijke zone kwam, voelde zij haar levenskracht herleven. Op ongeveer een kilometer afstand vond zij gelegenheid links af te slaan en volgde een inham van het bos. Toen zij niet verder kon rijden, zonder in het struikgewas terecht te komen, deed zij de machine stilstaan en loosde een diepe zucht.

Maar nog was het gevaar niet geweken! De redding van de anderen mocht niet te lang uitgesteld worden. Ophelia kende wel de aard niet van de dampen, die hen beneveld hadden, doch zij had genoeg gezien om te begrijpen, dat verder uitstel wellicht dodelijk kon zijn. Charles was nog niet bijgekomen, doch hij ademde zwaar. Zij trok hem uit de cabine; even meende zij hem de ogen te zien opslaan. Zij verloor verder geen tijd; de lucht was hier koel en weldadig en slechts bezwangerd met geuren van het groen. Als iets Charles kon helpen, zou het deze frisse lucht zijn.

De jonge vrouw, thans veel flinker dan zoëven, deed de machine langzaam keren — er was ruimte voor — en taxi'de terug naar de plaats des onheils. Thans deed zij het sneller en in zeer korte tijd vond zij de mannen weer, zoals zij ze achtergelaten had. Voorzichtig reed ze nu tot vlak bij Templar, sprong uit de cabine, en, zichzelf beschermend door haar natgemaakte zakdoek tegen neus en mond te drukken, ijelde zij op hem toe. Nu kwam het er oopaan! Thans moest zij beide handen gebruiken om haar andere vriend in de cabine te slepen en zou zij zelf weder de kwade dampen moeten inademen.

Maar zij beschikte thans over meer kracht dan zoëven en het lukte. Even bedacht zij, of ze ook Parker zou kunnen medenemen, doch daarvoor voelde zij zich nog niet fit genoeg; bovendien, de man was zeer zwaar en, al gaf het gevaar haar reuzenkrachten, daartoe achtte zij zich nog niet in staat. Het enige, wat zij doen kon, was zo snel mogelijk de tweede persoon in veiligheid te brengen en direct terug te keren. Er was geen andere keus en zij moest nu niet te veel tijd verliezen met allerlei overwegingen. Handelen! Handelen!

Toen Miss Morgan voor de tweede maal de inham in het bos bereikte, sprong haar hart op van vreugde! Charles was bijgekomen en al zat hij nog wat verbaasd te staren toen zij bij hem kwam en begreep hij maar niet wat er gebeurd was, Ophelia was overgelukkig. Al was Charles nog niet geheel de oude, toch ging hij met haar mede om Parker te halen, iets wat zij alleen, misschien nooit had kunnen doen. Met vereende krachten hesen de beiden hem in de cabine en keerden terstond terug.

Na geruimen tijd kwam ook John Templar bij; de redding zelf had niet meer dan een half uur geduurd en het was een gelukkig feit, dat de slachtoffers nog niet lang in de kwalijke dampen hadden gelegen. Parker was er het ergst aan toe; het duurde ruim een uur, eer hij weer bij was. Hij was er het langst in geweest en — eigenaardig — de man met het meest robuste gestel had er het meest van geleden! Maar dergelijke dingen ziet men meer.

Toen allen geruimen tijd op een zacht, mosachtig gras hadden gelegen kwam langzamerhand het besef bij hen op, wat er eigenlijk gebeurd was en wat een staaltje van bijna bovenmenselijke tegenwoordigheid van geest Miss Ophelia geleverd had. Templar keek haar diep bewonderend aan, toen hij tot haar sprak, op ernstigen toon:

— Wij hebben ons leven aan U te danken, Miss Morgan. We zullen dat nooit vergeten. Zwijgend drukte hij haar hand.

Wat Charles betreft, hij gevoelde neiging de dappere vrouw om de hals te vallen, doch vergenoegde zich eveneens met haar de hand te drukken en haar — doch niet slechts bewonderend — diep in de ogen te zien. Parker was nog wat verward, doch wist toch te zeggen, dat hij zijn oordeel over de vrouwen zou moeten herzien.

— Ik had nooit gedacht, dat ze zoveel

verstand hadden van machines liet hij er goedkeurend op volgen.

— Maar wat zou het nu geweest zijn? Waar zouden die dampen vandaan gekomen zijn? vroeg het voorwerp der bewondering.

— Zij zullen gekomen zijn uit een poel in het bos, die des nachts, door afkoeling of wat ook, doordat de wind erover strijkt, giftige dampen ontwikkelt. Men noemt ze „Drakenmuil”, omdat, zoals de legende wil, deze ook kwade dampen uitstoten, antwoordde Templar.

— Echt iets voor Chinezen, om er zulk een naam aan te geven. Maar voorheen bemerkten wij er toch niets van?

— De wind is gedraaid.

— En hoe zou het dan komen, dat ik niet totaal bedwelmd ben geworden?

— U lag achter de tent, nietwaar? De wind blies daar overheen en had niet direct vat op U. Het is een gelukkig feit, waarvan we allen ons leven te danken hebben.

— Is het enkel zwavel geweest, denkt U, Sir? vroeg Parker.

— Er zullen nog wel andere gassen bij geweest zijn, James.

— En wat doen we nu, John? vroeg Charles.

— Wij brengen de verdere rest van de nacht hier door en hopen, dat de wind niet wederom in onze richting draait. Wij zijn hier voorlopig veilig en zouden anders wel weer eens in de gevaarlijke zone kunnen geraten, als we zouden trachten thans verder te gaan. We zullen het aanbreken van de dag afwachten. Wel te rusten!

Allen legden zich weer neer, om te proberen, nog wat slaap te vatten, doch daar kwam niet veel van. De vrees hield hen bevangen en zij wachtten vol ongeduld de dageraad af, om zich naar een andere plek te begeven, waar de „Drakenmuil” niet voor de tweede maal zijn kaken naar hen zou kunnen uitstrekken.

* * *

Leest gij reeds regelmatig

SPIONNAGE ?

een interessante serie over het werk van een Amerikaanse spion. 30 ct. p. nr.

Verkrijgbaar in kiosken en bij den boekhandel

HOOFDSTUK II

Waarin onze vrienden een gastvrij onderdak vinden, dat hun echter veel hoofdbrekens kost, en over een eigenaardige samenkomst in de nacht.

Bij het krieken van de dag zaten de reizigers reeds in het vliegtuig, om deze ongestoorde plaats te ontvluchten. De bedoeling van Templar was, om zeer laag; noordwaarts te vliegen, tot waar de heuvels, in een blauw waas gehuld, zichtbaar waren. Hij wilde zoveel het kon, de aanwezigheid van hem en zijn vrienden op het eiland geheimhouden, ook de aanwezigheid van het vliegtuig en hij hoopte, door laag te vliegen over deze eenzame streek, die aanwezigheid niet te vroeg te verraden.

Met een zucht van verlichting zagen zij de bosrand in het verschiet verdwijnen. Zij vlogen nu over een gedeelte van de vlakke, dat onvruchtbaar was en slechts uit zand scheen te bestaan. Het was verblindend geel, en Parker maakte de opmerking, dat het eruit zag, alsof men daar het goud slechts voor het oprapen had.

Het duurde echter niet lang, of men zag weer een groene streek onder zich, die er wat meer gecultiveerd uitzag. Links waren nog altijd uitgestrekte, doch lage bossen, die tegen de heuvelhellingen opklommen en toen de luchtreizigers er vrij laag overheen vlogen, zagen zij dieren wegrennen en veelkleurige vogels in de bomen. Zij lieten echter in de werkelijke zin des woords, deze bossen links liggen en landden op een groene strook.

Templar en Charles Houston verlieten het vliegtuig, om op verkenning uit te gaan en lieten Parker met Miss Morgan achter, deels om bewaking te hebben voor het toestel en deels uit bezorgdheid voor de jonge vrouw, omdat men op geen stukken na wist, waar men zou belanden en hoe men ontvangen zou worden. Want het was wel duidelijk, dat deze streek meer bewoond was.

— Ben je gewapend, Charles? vroeg Templar.

Als enig antwoord toonde de jongeman hem een revolver, die blonk in het zonlicht.

De twee mannen drongen door het struikgewas, dat de groene strook aan een zijde afsloot en kwamen in een licht, jong bos, waardoor een pad gebaad was. Zij liepen

vlug voort zonder iemand te ontmoeten. In de kleine bomen zongen de vogels hun hoogste lied en de teer-groene blaadjes wiegden in het ochtendbriesje. Het was werkelijk een idyllisch plekje.

Toen zij een kromming van het pad omsloegen, zagen zij eensklaps, bij de volgende bocht een man staan. Daar de vrienden niet wisten, wat de man in de zin kon hebben, en of hij niet een voorpost van een grotere hoeveelheden was, vertraagden zij hun tred en sloegen de hand aan de kolf van hun revolver.

Toen zij naderbij traden, bleek hun voorzorg overbodig. De man stond vriendelijk te lachen en te knikken. Hij was niet jong meer, had het bovenlijf ontbloot en een grote, puntige strohoed op. Toch bleven de reizigers op hun hoede. De man bleef stil staan en deed geen stap om hen tegemoet te gaan.

— Goede vriend, begon Templar, toen zij vlak bij waren; kunt ge mij zeggen, waar dit pad heenleidt?

Templar had Chinees gesproken, aangezien hij die taal voldoende machtig was, doch de Chinees had hem niet verstaan, of hij was doof, want hij gaf geen antwoord en bleef lachen en knikken.

Templar herhaalde dus zijn vraag. De man maakte nu een vaag gebaar met de arm in een zekere richting en mompelde wat, hetwelk Templar op zijn beurt niet verstond. Deze haalde zijn schouders op, waarna de Chinees hetzelfde deed en zijn glimlach nog breder werd.

— De man spreekt een of ander dialect of is doof; we zullen in ieder geval maar verder gaan, Charles.

De Chinees liet hen passeren en stond hen na te kijken tot aan het eind van het pad. Toen de vrienden daar nog eens omkeken, zagen zij hem hard weghollen, dwars door het bosje.

— Hij gaat zijn baas waarschuwen! lachte de avonturier.

— De man leek een landbouwer, niet? vroeg Charles.

— Ja, een dagloner.

Beide mannen vervolgden hun weg. Af en toe hoorden zij het geluid van een menselijke stem, die een eigenaardig roepen voortbracht, een lange stoot, gevolgd door een of meer kortere stoten.

— Hij schijnt een afgesproken signaal te geven, zoiets als een morse-alfabet, merkte

John Templar op.

— Ik denk niet, dat de man veel van een morse-alfabet afweet, maar ik geloof ook, dat hij zijn best doet, iemand van onze komst op de hoogte te stellen.

De vrienden liepen nu langs een kleine akker, die er netjes en welvarend uitzag, zoals alles in deze omgeving opgeruimd en geordend bleek. Het vertrouwde geluid van het kraaien van een haan bereikte hun oor. Dit zo bekende geluid maakte hun stemming nog lichter.

— Wij naderen een Chinese boerderij, Charles.

— Ik hoor 't, John. Ik moet je eerlijk zeggen, zoiets had ik hier niet verwacht.

— Er wonen mensen op dit eiland en waar mensen zijn, is ook zuivel, vlees en graan nodig.

— Maar ik kan me niet voorstellen, dat we hier een gewone, vreedzame boerderij zullen aantreffen. Ik stel me minstens voor, dat die door zeerovers geëxploiteerd wordt.

— Niet bepaald noodzakelijk, Charles.

Zij sloegen nu een hoek om van het pad en zagen een verzameling witte, lage gebouwtjes liggen, die kennelijk een boerderij uitmaakten. Van sommige stonden de vleugeldeuren open en als men naar binnen keek zag men de rijststro hoog opgetast, of mandewerk, hout en landbouwwerktuigen. Overal scharrelde kippen door heen en enige varkens liepen knorrend en snuffelend over het erf, dat zij deelden met drie of vier grote honden, die een luid geblaf aanhieven, toen zij de vreemdelingen zagen aankomen. Een grote, zwarte hond kwam op de mannen aanrennen met klaarblijkelijk minder goede bedoelingen, doch een gebiedende stem, die ergens vandaan kwam, riep hem tot orde. Grommend bleef hij staan, de tanden ontbloot.

Degeen, die de hond geroepen had, stond in de deuropening van een der gebouwtjes; naar het zich liet aanzien, het woonhuis. Het was een man, een oude Chinees, klein van stuk, in een paars kleed gestoken, waarvan de onderranden zwart waren, en dat een zekere welstand verried. Toen de vreemdelingen naderbij kwamen, zagen zij dat 's mans gelaat gerimpeld was als een appel en een saffraangele kleur had. Hij kneep zijn schuinstaande oogjes bijna geheel toe als hij lachte. Het enige wat men aan hem miste, was een staart.

De kleine Chinees prevelde enige woorden

van welkom. Templar vertelde hem, dat zij reizigers waren, die voor genoeg een rondreis deden — wat eendeels waar was, want avonturen zoeken was hem steeds een genoeg — en vroeg enige inlichtingen.

— Zijn geëerde gasten slechts met twee personen en te voet? vroeg de Chinees argeloos, doch met 'n ogenblik iets scherps in zijn blik.

Deze blik ontging John Templar niet, en hij bedacht dat deze man reeds meer van hen kon weten, dan hij vermoedde. Het was niet onwaarschijnlijk te veronderstellen, dat hij en zijn vrienden, alsook de komst van de vliegmaschine, reeds lang bespied waren geweest en aan de oude gerapporteerd.

— Onze vrienden wachten ons, niet ver van hier. Wij zijn langs de luchtweg gekomen.

— Ah! Reizigers van het Westen reizen snel! En waar is Uw vliegtuig?

Op een plek, die waarschijnlijk aan de grens van Uw domein ligt, waarde heer, antwoordde Templar, wat kregelig geworden door het vragen van de man. Maar wij zouden U graag wat inlichtingen vragen.

Het oude Chineesje ging opzij en nodigde de bezoekers allerminzaamst uit, binnen te treden in zijn, zoals hij het noemde, naar Chinese trant: „onwaardige en nederige woning”.

— Reizigers uit het Westen zijn ons altijd zeer welkom; alleen, zij komen zo zelden, veel te weinig! Wat zouden zij moeten zoeken op dit eenzaam eiland, ver van het schone, dat de grote Chinese steden bieden? Maar gij zult de gastvrijheid van een eenvoudige boer niet willen versmaden en niet weggaan, eer gij een zak rijst met hem gegeten hebt?

Het aanbod was vriendelijk genoeg, en toch begrepen de beide vrienden, dat de man op fijne wijze hun zijn verwondering had doen blijken over het feit hen hier te vinden en zijn nieuwsgierigheid naar wat zij hier kwamen doen. Templar vond het wel interessant, daar nader op in te gaan. Bovendien, men had nu weer eens een goed nachtverblijf nodig en men kon wellicht nadere gegevens en inlichtingen krijgen, die van dienst konden zijn.

— Wij zullen gaarne van Uw aanbod gebruik maken voor onszelf en onze vrienden, als dat Uw bedoeling is en gij plaats genoeg hebt.

— Mijn hofstede is gering en nietswaar-

dig, doch groot genoeg om U allen te herbergen; en zij staat geheel ter Uwer beschikking. Het zal To Sheng's gasten aan niets ontbreken.

Templar boog en dacht bij zichzelf, wat de oude baas met zijn aanbod zou voorhebben. Doch hij bood hem geen geld, om hem niet te beledigen.

To Sheng klapte in de handen en beval de knecht, die verscheen, verversingen te brengen.

Het gesprek liep nu verder, naar Chinese trant, over allerhande onderwerpen, behalve die, welke in verband stonden met het bezoek. De mannen merkten evenwel op, dat de Chinees weinig op zijn gemak scheen, en zijn ogen telkens afdwaalden naar een zeker punt van de kamer. Na thee te hebben gedronken uit zeer fijne kopjes van zogenaamd „eierschaal-porcelein”, — hun gastheer scheen er, al was hij dan naar zijn zeggen, een eenvoudige boer, warmjes in te zitten — bewonderden zij de kunstvoorwerpen, die in groot aantal in de kamer aanwezig waren. Doch van een zwaar kabinet, bijna manshoog en fraai bewerkt, dat in een der hoeken van de kamer stond, scheen de oude Chinees hen angstvallig verwijderd te houden. Hij maakte zijn gasten slechts in het voorbijgaan vluchtig attent op het kostbare inlegwerk van ivoor en paarlmoer van de deur, doch opende deze niet.

Enige tijd later ging Charles Miss Morgan en Parker halen, die geduldig zaten te wachten. Met vereende krachten werd het vliegtuig in het groen geduwd, onder een paar hogere bomen, waar het vrij goed verscholelen stond. Op zijn vraag, of de beide wachtenden in dien tijd niemand hadden gezien, antwoordden zij, dat enige malen enige koelie's in de buurt waren geweest, die hen en het toestel nieuwsgierig hadden opgenomen, doch het daarbij gelaten hadden.

De reizigers brachten een kalme dag door, welke zij besteden met het opnemen van de naaste omgeving. Hun gastheer liet hen begaan, doch één keer meende Templar diens gezicht te zien achter een der ruiten, waar hij hen stond te begluren. Het was slechts een kort ogenblik, toen was het verdwenen. Had de man iets te verbergen, of was het louter nieuwsgierigheid?

Templar had naar paarden gevraagd, want hij wilde zijn verkenningen, met zijn metgezellen, verder te paard doen, en To Sheng had hem met de grootste bereidwillig-

heid vier kleine dieren ter beschikking gesteld.

De nacht kwam en de vrienden brachten deze door op rustbanken; Miss Morgan in een nevenvertrek, vlakbij. Templar lag wakker en overdacht hun wedervaren van deze dag. Tot zover was alles normaal, of scheen tenminste normaal; doch hij kon de gedachte niet van zich af zetten, dat er iets bijzonders was in de situatie. De maan scheen door een vensteropening, juist op een grijzend beeldje, dat in een hoek stond; het leek, alsof het hem wilde bespotten. Templar vond die gedachten onverdragelijk en wentelde zich op de andere zijde.

Geruime tijd was alles stil geweest, maar nu... bereikte een gefluister zijn oor. Hij luisterde oplettend. Het geluid kwam van de vensteropening; nu merkte hij ook, dat het maanlicht, dat in de kamer viel, onderschept was. Hij draaide zich om en keek naar het beeldje in de hoek, doch hij kon het thans niet onderscheiden; het stond in het duister. Er moesten dus buiten mensen staan. Voorzichtig rees hij op en keek om de hoek van het venster. Op het erf stonden twee mannen. Waarom fluisterden zij? Was het om de gasten niet in hun slaap te storen? En wat deden zij zo midden in de nacht nog buiten; waren het wakers? Werden zij bewaakt? Nu zag de avonturier hoe een der mannen de ander iets overhandigde. Het blonk in het maanlicht; een mes!

Het werd John Templar vreemd te moede; zijn idee was dus niet ongegrond gebleken! Stil bespiedde hij de mannen. Zij gingen heen en verdwenen om een hoek van het huis. Hij ging weer liggen en dacht na. Enige tijd gebeurde er niets; er was een suizende stilte. Toen werd het maanlicht weder onderschept. Templar veerde op en hernam zijn uitkijkpost aan het venster. Thans was het To Sheng die voorbijkwam. Was hij ook nog op en sliep hij dan niet in hetzelfde huis?

Templar stond op en sloop de kamer uit in de richting van de buitendeur; doch nog voor hij deze bereikt had, werd ze zachtjes geopend; de avonturier had nog juist de tijd terug te springen in een donkere hoek.

Het was To Sheng, die binnen trad; bij het maanlicht, dat door de geopende deur viel, was te zien, dat hij bijzonder fraai gekleed was. De Chinees begaf zich op zijn vilten pantoffels, rechtstreeks naar de kamer, waar zij dien middag thee hadden ge-

bruikt.

Templar was verwonderd en wist niet, wat hij ervan denken moest. Toen de oude man in de kamer was, waagde de avonturier het, uit zijn schuilplaats te komen en ook naar de kamer te sluipen. De buitendeur was weder dicht en het was nu donker in de gang, doch in de kamer viel het maanlicht en bescheen het grote kabinet, waarvan het paarlmoeren inlegsel glansde.

De Chinees tastte naar iets, wat op een plankje moest liggen, waarschijnlijk een sleutel en opende de deur van het kabinet; vervolgens verdween hij door die deur naar binnen. Templar wachtte even en trad toen zelf naderbij. Juist wilde hij het kabinet openduwen toen weer een gerucht zijn oor bereikte. Hij trok zich vlug in de duisternis terug en zag, dat nog twee mannen de kamer betraden en in het grote meubelstuk verdwenen. Het moest een of andere doorgang zijn, want hij begreep, dat de mannen niet allen opgetast in het kabinet zouden gaan staan! Hetzelfde gebeurde nog enige malen, totdat hij totaal zes personen geteld had. Allen gingen dezelfde weg.

Toen het nu geruimen tijd stil werd en er niets gebeurde, waagde Templar het, uit zijn schuilhoek te komen en zich eveneens naar de kast te begeven. Hij duwde zacht tegen de deur en trad binnen. Het was er stikdonker; hij begreep dat zich vòòr hem een tweede deur moest bevinden. Het zou een waagstuk zijn deze te openen, wie weet of men hem niet onmiddellijk zou opmerken! Hij bleef nog een wijle staan, tot zijn ogen aan de duisternis gewend waren en zag toen een smalle lichtstreep door de kieren. Hij vernam slechts een zacht gemompel, en bedenkend, dat hij zo niet veel wijzer zou worden, waagde hij het erop en gluurde naar binnen. Hij zag een kleine ruimte, die dieper lag dan de kamer, waar het kabinet stond en die langs een trapje bereikt werd. Er hing een petroleumlamp aan de zoldering en in een nis stonden enige beeldjes. De mannen waren er allen aanwezig en stonden in een kring; over hun schouders was een soort shawl van scharlaken zijde gehangen. Zij hadden elk een mes in de hand, waarvan het lemmet blonk in het zacht oranje schijnsel van de lamp, en dat zij telkens, terwijl zij mompelden, als bezwerend ophieven. In kleine vazen, langs de kanten, brandden wierrookstokjes, die het vertrek met hun geur en een zeer fijne nevel vulden.

Templar keek geïnteresseerd en ingespannen toe. Hij wist wel, dat de Chinezen ceremonieel zijn aangelegd en veel aan eredienst doen, doch vatte niet direct de zin van dit schouwspel. Dan drong het met een schok tot hem door, dat die mannen daar wel eens voornemens konden zijn, een aanslag op hem en zijn vrienden te ondernemen . . . op die gehate vreemdelingen en dat zij dit als een goede daad, eerst vierden; zij zagen er overigens bloeddorstig genoeg uit. De anders zo flegmatieke Chinezen lieten zich hier van een andere zijde kennen. Templar kon het gemompel niet zo goed verstaan, doch hij kon er toch uit opmaken, dat men voornemens was, iets te gaan doen, waarbij de dolken een woord zouden meespreken. Eens zelfs meende hij regelrecht over zichzelf te horen spreken, doch het gesprokene werd zo zacht en vlug uitgebracht in een vreemd dialect, waarvan hij slechts weinig begreep, dat hij niet kon doorvorsen, wat zij bedoelden. Hij overlegde vlug bij zichzelf. In ieder geval was het geraden, zich thans terug te trekken en de vrienden te gaan waarschuwen . . . indien het nog niet te laat was! Verschrikt bij die gedachte haastte de avonturier zich naar het vertrek waar de kameraden sliepen, zo snel als hij dat kon doen, zonder veel gerucht te maken.

Templar wakte Charles en Parker en legde direct de vinger op de mond, om hen te waarschuwen vooral stil te zijn. Toen legde hij hun in 't kort uit, wat hij zoëven had gezien.

— Ik vermoed, dat we hier niet veilig zijn, fluisterde hij; en aangezien wij niet weten, hoeveel lieden zich hier ophouden, zou het wellicht het beste zijn, geen onnodig risico te nemen en ons in veiligheid te brengen, want ik gevoel geen lust, voor de tweede maal als gijzelaar te dienen, zoals bij Li Tang.

— Niets voor ons, John; om zo met stille trom te verdwijnen, meende Charles.

— Zeer zeker niet, Charles. Maar ik heb ook niet gezegd, dat wij het zullen doen!

Parker bromde goedkeurend.

— Kom mee, jelui beiden; we zullen nog eens polshoogte gaan nemen. Maar steek je revolver bij je.

— Die heeft me nog geen ogenblik verlaten, Sir, zei James grimmig.

Samen gingen nu de mannen naar de geheime plaats van samenkomst. Miss Morgan lieten zij rustig en onbekommerd slapen. De

Chinezen waren nog bezig; om beurten gluurden de vrienden naar hen.

Doch op een gegeven ogenblik scheen een der lieden, die aan de samenkomst deelnamen iets verdachts te bemerken; hij had onwillekeurig naar de deur gekeken en die op een kier zien staan, waarachter een paar ogen glinsterden. Geboeid door het schouwspel hadden de vrienden de voorzichtigheid wat uit het oog verloren.

De man uitte een schreeuw en wees naar de deur. Aller blikken volgden hem en de opwindning werd plotseling algemeen. De mannen dromden naar de trap.

Snel handelen was nu voor de avonturiers geboden. Zij rukten eensklaps de deur open, Parker liet zich met zijn zwaar lichaam er, als het ware, doorvallen, stond een ogenblik boven aan de trap en sprong toen met zijn volle gewicht pardoos op de bende Chinezen. Zij tolden tegen de grond en er ontstond een verward kluwen van armen en benen, waartussen James rake klappen uitdeelde. De overrompelden schreeuwden en krijsten en maakten een hels kabaal, zodat het was, alsof er wel twintig man in de kelder aanwezig waren. To Sheng stond als verward toe te kijken.

Toch zou het er voor de moedige Parker slecht hebben uitgezien, als niet van boven de trap af een donderende stem geklonken had, die iedereen beval, de handen op te steken. Daar stonden Templar en Charles, beide met een revolver in de vuist, waar van de loop dreigend gericht was op de aanwezigen, daar enige, meters lager. En toen dit bevel niet spoedig genoeg weerklank vond, knalden twee schoten over hun hoofden heen, die in het kleine vertrek met donderend geraas weerkaatst werden.

Dit bracht de versufte Chinezen wat tot zichzelf, zij krabbelden op, de een na de ander en de handen gingen omhoog.

— Laat niemand van U trachten hierboven te komen, want onze revolvers zijn geladen, zoals ge wel begrijpen zult en gehoord hebt! Ieder, die nog een vin verroert, is een kind des doods!

Templar vond het nodig de Chinezen op deze wijze aan te pakken, om hen onder appèl te houden en driestheid te vermijden.

Het gezegde maakte merkbaar indruk; op de gele gezichten verscheen een trek van teleurstelling en berusting.

— Laat die messen vallen!

De messen kletterden op de grond.

— Raap ze op, Parker en breng ze hier. Parker deed, zoals hem gezegd was.

— Zoek nu touw, James, koord of wat ook, om deze lieden te binden!

To Sheng scheen nu wat tot zichzelf te komen. Er kwam leven in zijn gestalte en hij verzocht een ogenblik stilte, om wat te mogen zeggen.

Toen sprak hij op verwijtende toon:

— Vergelden de vreemdelingen gastvrijheid met vijandschap?

— Wel als hun gastheer zich zelf vijandig betoont tegenover zijn gasten.

To Sheng keek verwonderd op bij het horen van deze woorden.

— Ik begrijp mijn geëerde gast niet!

— Als de gastheer een samenzwering smeedt tegen het leven van zijn gasten, verduidelijkte Templar.

To Sheng herhaalde zijn gezegde van zo-even.

— Wat betekent dan dit alles?

Een der Chinezen, die wat achteraan stond, bukte zich heimelijk, raapte zijn mes, hetwelk James over het hoofd had gezien, steelsgewijs op en maakte aanstalten, dit naar de spreker te werpen. Doch Charles had met argusogen allen bespied en schoot de man het mes uit de hand. De onverlaat danste van pijn. To Sheng riep met gestrengte stem, zo luid als men niet van zulk een oud man verwacht zou hebben iets tegen hem en vervolgens tot de anderen.

— Handen wat hoger! beval Charles, toen ze wat waren gezakt.

Het gesprek tussen de Chinees en Templar ging vervolgens door.

— Mijn geëerde gast moet zich vergissen, zei de oude; en er was geen glimlach op zijn gelaat; hij moet niet onze vrede verstoren.

Templar dacht dat het een eigenaardige vrede was, met messen in de hand!

— Kom, vervolgde hij tot de avonturier, laat ons in deze kamer gaan, waar wij spreken kunnen. Templar beval Charles en Parker op hun post te blijven en waakzaam.

— En zeg mij nu, wat dit alles te beduiden heeft. Had ge het op ons leven gemunt? De Chinees hief de handen omhoog.

— Wie brengt dergelijke ideeën in Uw hoofd?

— Waarvoor dan die voorbereidselen?

— Waarvoor zal ik U dat vertellen?

— Ik wil het toch gaarne weten.

— U kunt met de Uwen in vrede vertrekken; niemand zal een haar op Uw hoofd

durven krenken, wanneer To Sheng hen verbiedt.

De Chinees richtte zich fier op.

— Er is een tijd geweest, — liet hij er toen enigszins verdrietig op volgen — dat veel groter aantal mannen zijn bevelen uitvoerden, als de wind zo snel, bevreesd voor zijn ongenoegen.

Templar begon de oude man met andere ogen te bezien. Hij had wel geweten, dat hij niet slechts een eenvoudige boer voor zich had!

— Wilt ge mij niet vertellen? vroeg hij.

— Zoudt gij niet eerst mijn mannen willen laten gaan, en dat pistool, dat gij steeds op mij gericht houdt, uit de hand willen leggen?

Templar aarzelde.

— Vertrouw mij; vertrouw het woord van To Sheng, die eens gevreesd werd door velen; maar wiens handen nimmer met bloed bevekt zijn geworden.

John Templar keek verrast op.

— Wilt ge daarmee zeggen dat ge eens... zeerover waart?

— Ik was het hoofd van de grootste en dapperste bende van deze wateren.

— Hm, wat gij dapper gelieft te noemen! Ik ken dat bedrijf!

— Denk er over, zoals ge wilt, vreemdeling. Mijn voorvaders oefenden het uit en ik heb hun spoor gevolgd.

— Ah zo!

— Men noemde hen „De Schrik der Zeeën"! sloeg de oude man door. Maar zij zijn nimmer wreed geweest, evenmin als ik. Ik was rijk! Rijker dan allen, dan al mijn ijverzuchtige mededingers; en ik oefende het bedrijf later slechts uit... voor avontuur!

De Chinees keek een wijle nadenkend voor zich uit.

— Tot „Tiger Kahn" kwam; vervolgde hij toen, en zijn gezicht kreeg een harde, dreigende uitdrukking. „Tiger Kahn" is een wreed man; hij is niet geheel een Chinees. Hij verbond zich met enige anderen en ontroofde mij alles, mijn mannen, mijn schatten... de schatten mijner voorvaderen. Na een korte spanne tijds vervolgde hij:

— Maar wij hebben gezworen dat alles ongedaan te maken, terug te winnen, wat ons ontroofd werd en hen met gelijke munt te betalen. Op vaste tijden komen ik, en wat mij nog overbleef van mijn mannen, tezamen en vernieuwen op plechtige wijze onze eed. Gij, mijn gast, en Uw vrienden kwamen dus wel op een mij ongelegen tijdstip; doch de

wetten der gastvrijheid geboden mij, U met welwillendheid tegemoet te treden. En zo zijt ge onvrijwillig getuige geweest van een onzer samenkomsten. Doe, wat gij denkt, dat gij doen moet, liet hij er berustend op volgen.

Een poos was er stilte in het vertrek.

— Spreek met Uw mannen, nam Templar het woord; en zeg hun, dat zij niets van ons te vrezen hebben. Ik wil U geloven. Hij bergde zijn revolver weg.

Beide mannen stonden op en gingen naar het keldervertrek; Templar sprak met Charles en Parker en To Sheng met zijn mannen. De laatsten gingen heen en het viertal begaf zich weder naar de grote kamer.

— Waar bevindt zich die „Tiger Kahn” nu? begon Templar.

— Aan de Noordkust van dit eiland is zijn nederzetting, die vroeger de onze was. Een deel van mijn mannen is bij hem; maar hij is gehaat door allen, want hij is wreed en bloeddorstig en handhaaft zijn macht met de zweep en mishandelingen voor het minste vergrijp.

— Ook wij hebben een rekening te vereffenen met een zeker personage dat op een der eilanden in deze omtrek zijn verblijf heeft, zei John Templar.

— Dat moet Li Tang zijn; hij was een der bondgenoten van „Tiger Kahn”. Maar gij zijt te weinig in aantal om iets te bereiken bij deze lieden; ik kan U waardevolle diensten bewijzen en bied U mijn hulp aan.

* * *

HOOFDSTUK III

Waarin John Templar een onverwachte bondgenoot opdoet; over een weinig geliefd aanvoerder en „de banneling van de heuvels”.

Templar spitste de oren. Zulk een hulp was niet te versmaden. Maar was het voorstel gemeend en was de man te vertrouwen? Zijn verhaal klonk geloofwaardig en men moest het erop wagen. Voor zover hij met zijn mensenkennis kon beoordelen, had de oude Chinees de waarheid gesproken. Samenwerking met een ex-zeerover mocht Templar dan al niet erg aantrekkelijk vinden; het doel was toch ook, enige andere

leden van dit gilde een lesje te geven en, zo het kon, een einde te maken aan hun praktijken.

De grote avonturier ging dus op het aanbod van To Sheng in; hij deed hem nog verschillende vragen en uiteindelijk werd het besluit genomen, dat de vrienden, vergezeld van enige van To Sheng's mannen en van de Chinees zelf, die niet te weerhouden was mede te gaan, zich op weg zouden begeven naar de Noordkust. Men zou te paard gaan en hoe men verder zou handelen, zou van de omstandigheden afhangen. Evenwel vond To Sheng het noodzakelijk — en Templar was het met hem eens, want hij zag er een bewijs in van 's mans eerlijke bedoelingen — dat de reizigers zich in Chinese kleren zouden steken.

John Templar, die altijd bij zijn bagage, in een handkoffer een kleine doos meedroeg voor maquillage, namelijk met verschillende preparaten om zich een ander uiterlijk te geven, bewerkte het aangezicht van zijn vrienden zodanig, dat zij, indien niet van dichtbij onder fel licht, dan toch van enige afstand, of wanneer het licht wat getemperd zou zijn, een Chinees uiterlijk zouden vertonen. Hij kreeg dit ook gedaan, door een welbekende kunstgreep van acteurs toe te passen: namelijk de oogleden wat omhoog te trekken door middel van pleisters aan de slapen. Zo verkregen zij de Mongoolse schuinstaande ogen. Voor Miss Morgan waren geen Chinese Vrouwenkleren aanwezig; daarom trok ook zij mannenkleren aan; iets, wat in het geheel niet opviel daar vrouwen in China toch ook dikwijls wijde broeken dragen. Had men nog verkeerd in de tijd, waarin de Chinezen staarten droegen — hetgeen thans reeds sinds jaren is afgeschaft — dan had zij zelfs 'n pracht van een staart kunnen hebben uit haar weekderige haardos.

Een dag later, vroeg in de morgen, vertrok de groep. Het beloofde een schone, warme dag te worden en men was vol goede moed. Miss Morgan genoot; dit was het avontuur; te paard, met onverschrokken mannen om zich heen; temidden van de heerlijke natuur in een interessant land.

De vliegmaschine had men achtergelaten onder de hoede van de achtergeblevene op de hoeve, die haar doorlopend zouden bewaken. Langzamerhand was Templar vertrouwen gaan stellen in de oude Chinees en zijn helpers.

Men reed door een prachtig groen landschap, waarover een azuurblauwe hemel zich strekte, in de richting van de heuvels, die men zou moeten overtrekken. Enige uren later reeds bereikten zij deze en tegen de middag hielden zij halt om de inwendige mens te versterken en wat te rusten. Het was warm tussen de heuvels en men maakte het zich gemakkelijk in een klein bosje waar men veilig was voor het oog van eventuele verspieders of rondwalende bendeleden; want men wilde, als het kon, onopgemerkt de legerplaats van Tiger Kahn en zijn piraten bereiken. De vrienden hadden zich neergezet op enige afstand van de Chinezen. Deze lagen, na een levendig gesprek, languit op de grond; To Sheng zat rechtop, onbeweeglijk en onverstoort.

Nadat men enige tijd op de plek vertoefd had, zette men de reis voort. In de namiddag bereikte men een verlaten nederzetting. Het was niet meer dan een verzameling houten hutten en krotten, die op instorten stonden. Het geheel leverde misschien voor een kunstenaar een schilderachtig gezicht op. Vroeger hadden hier landbouwers gewoond, wellicht waren ze verdreven door de zeerovers. Het was een stille, verlaten plek.

Hier hield de stoet andermaal halt, want de rit door de heuvels was vermoeiend, niet in het minst voor de paarden. Men strekte weer eens de benen; de vrienden gingen de hutten bekijken, van binnen en van buiten; terwijl Miss Morgan zich wat in de omtrek ging vertreden.

Maar de zon, die de gehele dag zo geschenen had, verdween achter de wolken... het werd donker. De lachende blauwe lucht was vervangen door een loodgrijs wolkendek. Het was dan ook erg broeierig geweest en geen wonder, dat een onweer op til was. Dit liet niet lang op zich wachten; een felle bliksemstraal doorkliefde op een gegeven moment het zwerk, alles voor een ogenblik in een laaiend, blauw licht zettend. Onmiddellijk daarop ratelde een hevige donderslag en begon een zware slagregen te vallen, met hagelstenen, bijna zo groot als duiveneieren.

De mannen zochten snel een toevlucht in de hutten, die thans toch nog dienst bewezen, zo oud als ze waren. Wel bleken ze niet lekvrij, doch men bleef tenminste droog en voor de hagel gespaard.

Opeens echter drong het tot Charles door, dat Miss Morgan niet bij hen was. Zij was

nog niet teruggekeerd; en dan in dat weer! Waar zou zij blijven? Was zij zo ver weggegaan? Dom toch van haar! Charles voelde zich nerveus worden bij de gedachte, dat haar misschien iets overkomen zou zijn. Hij deelde zijn bekommernis aan Templar mede.

— Laten wij hopen, dat zij ergens schuilt; want geen mens kan buiten blijven in zulk een onweersstorm. Als de bui over is, zal zij wel spoedig terugkomen.

— Daar ben ik niet zo zeker van, John, antwoordde Charles mismoedig; waar zou zij hier in de heuvels moeten schuilen? In een bosje... onder bomen? Zij weet veel te goed, dat dit hoogst gevaarlijk is! Ik ben niet gerust, voor ik haar weerzie! Ik ga haar zoeken!

— Wacht dan tenminste tot het iets lichter wordt! raadde John Templar.

— Neen, ik ga nu! En Charles leende van Parker de lederen jas, die deze over alles had aangetrokken, schoot die aan en verdween haastig in het noodweer.

Templar schudde het hoofd: — Enfin, de jongen zal in geen zeven sloten tegelijk lopen. Hij maakt zich ongerust over niets. Wat zou hier in deze verlaten, open heuvels kunnen gebeuren?

Maar in werkelijkheid voelde hij er zich toch ook niet gerust op; en toen Charles na enige tijd terugkwam, hijgend en opgewonden, en vertelde, dat hij geen spoor van de jonge vrouw had ontdekt, voelde de grote avonturier zich eveneens aangestoken door de onrust van zijn jonge vriend.

— Welke kant ben je gegaan? vroeg hij.

— Hier links af, maar daar is niets te vinden. Ik ga nu rechtsaf en hoop daar een spoor van haar te ontdekken.

Ook Templar en Parker togen nu op zoek. Het onweder dreef langzaam over; de regen en de hagelbuien verminderden.

**

Miss Morgan dwaalde, blij als een kind, door de heuvels in de omtrek, keek naar de eigenaardige plantengroei, de fraai-gekleurde vogels die rondhipten en naar vlugge kleine dieren, die voor haar voeten wegsprongen en waarvan zij de naam niet wist. Zij bewonderde de eigenaardig gevormde bloemen, die aan lage, grillig gegroeide boompjes bloeiden, welke op struiken geleken.

Tot het onweder ook haar verraste. Het felle lichten en zware donderen maakten de

jonge vrouw, die anders niet spoedig be-
vreesd was, angstig en zij zette het op een
lopen; waar zou zij trachten beschutting te
vinden voor de hagel, die begon neer te
vallen?

Plotseling voelde zij de grond onder zich
wegzinken; nergens vond zij een houvast en
zij verdween, alsof de aarde haar opslokte.
„Ik val” dacht zij nog . . . Zij had in een gat
in de bodem getrapt, dat onzichtbaar was,
daar het met planten en struiken was over-
woekerd. Zij zag het landschap verdwijnen;
het werd haar donker voor de ogen en op-
eens voelde zij een hevige bons. Toen wist
zij niets meer.

**
*

Charles keek rond en zocht en liep terug
op zijn schreden. Hij bestudeerde de grond,
doch de hagel had alle sporen uitgewist. Op
goed geluk liep hij maar wat in het rond en
riep Miss Morgan's naam. Hij hoorde ook
zijn kameraden roepen, aan de andere kant
van een heuvel.

Doch antwoord kwam er niet. Besluite-
loos bleef Charles staan en maakte zichzelf
verwijten. Waarom hadden hij en zijn vrien-
den Ophelia uit het oog verloren?! Hoe had-
den zij kunnen toestaan, dat zij zich van hen
verwijderde, hier in deze vreemde streek,
waarvan men toch wist, dat overal gevaar
dreigde?

Dat hielp hem echter niet, Ophelia, voor
wie hij zoveel voelde, terug te vinden. Ge-
ruimen tijd was hij nu al aan het zoeken!

Opeens zag hij om een hoek van een rots-
blok, waarvan er enige op een heuvelhelling
in de nabijheid lagen, een donkere gestalte,
die hij even vlug weder uit het oog verloor.
Hij bleef naar de plek turen, doch zag verder
geen beweging. Was het een mens geweest?
Hij riep . . . Geen antwoord. Een zijner vrien-
den misschien? Charles kon er een eed op
doen, dat het niet de welbekende gestalte
van een hunner geweest was. Geïntrigeerd
liep hij vlug de heuvel, waarop hij zich be-
vond, af en begaf zich naar de verspreid lig-
gende rotsblokken. Er was niets te bespeuren
van enig levend wezen aldaar; maar toen
Charles de grond onderzocht, zag hij in de
vochtige bodem de indruk van een naakte
voet.

**
*

Ophelia was op iets zachts gevallen, dat
haar val gebroken had, maar toch niet zo-

veel, of zij bleef enige tijd versuft, half be-
wusteloos liggen.

Na enige tijd kwam zij tot zichzelf en be-
merkte, bij een flauw daglicht, dat ergens
vandaan kwam, dat zij terecht was gekomen
op een verzameling twijgen met mos en
bladeren bedekt, een soort legerstede. Zij
keek om zich heen en zag, dat zij zich be-
vond in een soort hol; door een nauwe ope-
ning, waardoor zij struiken zag, viel wat
daglicht, gedeeltelijk onderschept en groen-
achtig gekleurd door het gebladerte. Waar,
in 's hemels naam, was zij terecht gekomen?
In een hol van een dier?

Zij probeerde op te staan, doch haar leden
waren nog wat pijnlijk en slap; zij besloot
dus nog even te blijven rusten, om te be-
komen van de schrik. Buiten hoorde zij het
noodweer razen en zij bedacht, dat zij ten-
minste droog lag.

Toen haar ogen meer en meer gewend
werden aan het halfduister, keek zij eens
goed om zich heen. Plotseling stokte haar
de adem in de keel . . . twee glinsterende
plekken, als vurige kolen, blonken in de
donkerste hoek van het hol. Twee ogen,
ongetwijfeld, die haar aanzagen! Zij zag
slechts die twee punten, waarin het licht uit
de toegangsspleet van het hol weerkaatste.

Met moeite onderdrukte Ophelia een gil.
Zij wilde opstaan en vluchten, doch de
schrik zat haar in de benen; zij kon zich
niet verroeren; die ogen biologeerden haar.
Toen weerklonk een zacht, schor gelach,
een zonderlinge keel-lach. Het was dus een
mens!

De ogen kwamen nader en nu kon zij ook
een donkere gestalte onderscheiden. Het
was een man, zij kon nu ook zijn gezicht
zien, waarover een verwilderde haarbos
hing.

Ophelia trok zich zoveel mogelijk terug
in haar hoek, doch de man kwam langzaam
naderbij en lachte weer eens zijn schorre
lach. De jonge vrouw hield de hand voor
de mond, om het niet uit te schreeuwen. De
man bracht enige onverstaanbare woorden
uit; woorden waarvan zij de betekenis niet
begreep. De vrees gaf haar eensklaps de
volle macht over haar bewegingen terug.
Zij stond op en vloog naar de uitgang, doch
de man was haar voor, en sloot die af met
zijn lichaam. Toen vloog zij naar de andere
hoek, hopen, daar een uitgang te vinden,
doch zij bonsde slechts tegen de andere
wand van het hol. De figuur richtte zijn

schreden nu weder in haar richting . . . een schreeuw ontsnapte haar, een kreet van wanhoop: — Charles! Tegelijk vloog zij weder naar de andere kant.

Haar vervolger scheen te schrikken, ging naar de spleet en stak zijn hoofd naar buiten. Toen werkte hij zich geheel naar buiten en verdween in het groen. Het duurde even, voor Ophelia besepte, dat zij nu een kans had, om te ontsnappen. Als de man haar maar niet opwachtte aan de buitenkant! Toch moest zij het wagen! Behoedzaam liep zij op de opening toe en keek erdoor, doch deinsde even snel weer terug. Haar belager kwam weer terug! Hij kwam weer binnen en recht op haar af. Nogmaals scheurde zich de kreet uit haar boezem: — Charles!!

En juist, toen de man zijn armen uitstreekte om haar aan te vatten, klonk daar als een hemelse muziek haar naam, in de oren —

Het licht in het hol werd verduisterd, doordat iemand door de spleet binnen drong. Even bleef die persoon staan, verblind door de plotselinge overgang in het donker.

— Hier, Charles, hier!

Door het geluid geleid, kwam Charles Houston, want hij was het, haar richting uit en een ogenblik later sloot hij, zonder zelf recht te weten, wat hij deed, de jonge vrouw in zijn armen.

— Ophelia!

— Charles! O, goddank, dat je er bent! zuchtte Ophelia.

Maar onmiddellijk liet zij erop volgen:

— Pas op! Die man!

Ophelia's belager was op de jonge man toegesprongen als een panter en hing om zijn nek, waardoor beiden op de grond gesleurd werden. De man scheen over grote krachten te beschikken en Charles moest zich tot het uiterste inspannen om zich vrij te maken. Weer sprong de man toe, doch Charles was behendiger, wist hem te ontwijken en zijn aanvaller kwakte op de grond, waar hij even bleef liggen. Dit alles geschiedde in het halfdonker van het hol. Charles wist nauwelijks wie of wat hij eigenlijk voor zich had. Opeens stond de man op en voor iemand het hem had kunnen verhinderen, was hij naar de toegangsspleet gesneld en werkte er zich door naar buiten. Hij had er blijkbaar genoeg van. Charles holde hem achterna, doch het duurde enige tijd, eer hij zich ook door de vrij nauwe spleet naar buiten gewerkt had en toen dat eenmaal was gebeurd, zag hij de man, die

het op een lopen had gezet, tussen het groen verdwijnen en even later de helling afrennen.

Charles oordeelde het maar het beste, Ophelia niet weer alleen te laten; hij gaf daarom de vervolging op en keerde terug naar zijn vriendin, die inmiddels ook naar buiten gekomen was. Groot was hun vreugde! De jonge vrouw liet zich zuchtend neervallen op een rotsblok en bleef enige tijd hijgend zitten, om tot zichzelf te komen.

— Wat is er gebeurd, Ophelia? vroeg Charles bezorgd.

— Dat zal ik je straks vertellen, Charles. O, je kwam juist bijtijds. Het was een verschrikking!

Miss Morgan bedekte het gelaat met de handen. Charles was geen ogenblik te vroeg gekomen! Hij was het spoor van de voetstappen nabij de rotsblokken gevolgd. Het waren die van de man geweest, die, zoals bekend, even naar buiten was gegaan en om het rotsblok gegluurd had. Zo had hij de ingang van het hol gevonden en mocht het geluk smaken, nog juist bijtijds te zijn om zijn vriendin te redden. Hij vroeg zich niet af, wie de man geweest kon zijn, doch ging, zodra Ophelia zich wat hersteld had terug. Onderweg riepen zij de anderen, die nog vol bezorgdheid aan het zoeken waren, toe; en groot was de vreugde! Spoedig werd de tocht voltallig voortgezet en weldra had men de oude nederzetting ver achter zich gelaten.

Toen To Sheng van Miss Morgan's wedervaren hoorde, meende hij, dat de man een van Tiger Kahn's bendeleden moest zijn, die schuldig aan een of ander vergrijp, verbannen was en genoodzaakt was zijn leven in een hol in de heuvels te slijten. Hij dacht de man te kennen, want hij had er eens over gehoord; de eenzaamheid moest hem tot een zonderling gemaakt hebben. Templar, die inzag, dat het eiland vol onvermoede gevaren en verrassingen was, nam zich voor, zijn metgezellin in geen geval meer alleen te laten.

Zo reed men door en vorderde gestadig. Hoe dichter men bij het roversdorp kwam, des te voorzichtiger men werd. Men was de heuvels reeds overgetrokken en bereed nu een open vlakte; iets, wat minder veilig kon genoemd worden, omdat men van alle kanten zichtbaar was. Er was echter niets aan te doen. Men moest hopen, dat er zich geen verspieder of wachten zouden bevinden in het bos, dat op enige kilometers voor hen

uit begon, en dat zij zouden moeten doortrekken.

De duisternis viel snel, in deze streken is de schemering slechts kort en men was nu het bos genaderd. Het was onder de bomen reeds te donker, men kon niet te paard verder het bos in gaan. Daarom werd links afgeslagen; men wilde er omheen trekken. Wolken muskieten daalden neer op een zekere plek, daar doorheen schoten hele zwermen vleurmuizen.

Templar reed naast To Sheng; de Chinees herhaalde:

— Tiger Kahn is een wreed man; de baneling, die gij in de heuvels ontmoet hebt is daar weer een bewijs van. Niemand mag met hem omgaan, of hem helpen en hij mag nooit in de nabijheid van het dorp komen. Zijn eigen mannen zijn tegen hem en haten hem, want hij besteelt ze, door hun te onthouden wat hun toekomt. Maar zij zijn bang voor hem en zijn luitenanten; het is een soort bijgelovige vrees. Op geringe vergripen reeds staat marteling, zo niet erger.

— Het is dus uitsluitend op vrees, dat zijn heerschappij gevestigd is?

— Dat is het. De mannen zijn ook bang, dat zij de bondgenoten van hun leider tegen zich zullen krijgen, indien zij hem de gehoorzaamheid opzegden, of hem uit de weg ruimden.

— En durft gij het thans aan, dien woesteling te weerstreven? Waarom niet eerder?

— Uw tegenwoordigheid en die Uwer vrienden geeft mij moed. Ik voel dat thans de tijd gekomen is mijn eed gestand te doen; ik voel, dat de voorvaderen mij gunstig gezind zijn en de omstandigheden, en dat zij U zonden.

— Wij zijn ook slechts met ons vieren.

— Ik weet het. Maar gij hebt een groot vernuft en zult een weg vinden. U helpt mij; ik help U.

Daar was niets tegen in te brengen en een stilzwijgen volgde. Templar hoorde Charles in een levendig gesprek met Miss Morgan. Parker reed achter hen, en keek met arendsogen rond, alsof hij overal onraad vermoedde en alsof hij speciaal belast was met de bescherming van de jongelui. Toen men de linkerflank van het bos bereikt had, wendde men de teugel weder noordwaarts en reed langs de zoom van het bos; wanneer men dit bijna voorbij was, werd het zaak op te passen. Men kwam nu zeer dicht in de nabijheid van het roversnest,

waarvan men de lichten reeds zag. Men steeg af en de paarden werden achtergelaten onder de hoede van enige der begeleidende Chinezen. Te voet ging men verder, de maan was inmiddels opgekomen en men zorgde in de schaduw van de bosrand te blijven.

Een paar honderd meter voor hen uit, zagen de besluipers een rossige gloed door de bomen schemeren. Er moest daar een groot vuur zijn. To Sheng kneep de lippen oopen, hij wist wat dat te beduiden had. Toen zij naderbij kwamen, onder dekking van het lage gewas en de duisternis, vermijdend het minste geruis te maken en tussen de bomen doorkeken, zagen zij een eigenaardig, op het eerste gezicht romantisch schouwspel. Een groot vuur brandde en op enige afstand ervan, in een kring, stonden mannen van allerlei slag, in allerlei plunje of met naakte bovenlijven, beschenen door de gloed. Aan de andere kant, dicht bij de vrienden, doch met de rug naar hen toe, stonden een tiental personen, die met iets bezig waren. Een godsdienstige plechtigheid? Het leek erop; totdat een rouwe gil door de lucht sneed. Thans zagen de bespieders wat er gebeurde: hier werd een mens gefolterd! Aan een dikke boom, voor hen, was iemand vastgebonden — zij konden het slachtoffer niet zien door de dikte van de boom; twee Chinezen hieven elk een zweep met verschillende koorden op, en lieten deze weer nederdalen op het lichaam. Opnieuw weerklonk een rauwe kreet, die door merg en been ging. Parker kon zich bijna niet inhouden en wilde vooruitdringen om de kerels te bespringen, doch Templar beduidde hem met een handgebaar, te blijven waar hij was. Hijzelf was bleek geworden en ook Charles stond zich te verbijten. Miss Morgan draaide zich om, om het afschuwelijk schouwspel niet te zien. Toen trad een Chinees van grote gestalte naar voren en bij de gloed van het vuur was te zien, dat zijn gelaat met littekens doorkerfd en tot een wrede grijns vertrokken was.

— Tiger Kahn! fluisterde To Sheng.

De lange, magere Chinees rukte een der beulen de zweep uit de hand wees op het vuur, waarin ijzers lagen rood-heet te worden, en liet de zweep toen met ontzettende kracht neerdalen op de gefolterde. Thans werd niet alleen het gegil van deze gehoord, doch daarin mengde zich een gemompel, een gemor; het was afkomstig van de groep

mannen die in een kring rond het vuur stonden en, vrijwillig of onvrijwillig, getuigen waren van de marteling, die een hunner moest ondergaan.

Het gemor zwol aan, de mannen stonden met gebalde vuisten, enigen riepen wat. De lange Chinees, Tiger Kahn, draaide zich woedend naar zijn mannen en riep hun met krijsende stem een bevel toe. Het gemor bejaarde wat, doch werd allengs weer luider.

Templar onderhield zich op fluisterende toon met de anderen. Zij stonden vlak bij de plaats, waar het toneel zich afspeelde, onzichtbaar door de bladeren en stammen. Tiger Kahn en zijn beulen, die men „luitants” liefde te noemen, stonden met hun rug naar de vrienden toe.

Oordelend, dat nu de tijd gekomen was en het ogenblik gunstig, wierpen deze zich, op een afgesproken teken, naar voren en besprongen elk een der schurken. Dit gebeurde zo onverwacht, dat zij totaal verast waren en in het eerst aan geen tegenstand konden denken. Men had de kerels van achteren besprongen en elk van hen voelde zijn lichaam en armen gekneld tussen die van hun aanvallers, zodat zij niets konden uitrichten. In minder dan geen tijd voelden zij zich achteruit gesleept, het bos in. Parker, die Tiger Kahn besprongen had, tilde de lange man met gemak op en droeg hem achterwaarts, waar allen, voor de ogen van de verblufte toeschouwers, door het donker werden opgeslokt. Alles had zich zo vlug afgespeeld, dat er aanvankelijk een stilte heerste onder de mannen. Toen begonnen zij luid te schreeuwen en door elkaar te lopen. Wat er gebeurd was grensde voor hen aan een wonder. Enigen onder hen wilden de anderen tot de orde roepen, doch zij werden onder de voet gelopen. Worstelingen en gevechten ontstonden, messen glinsterden in de gloed van het vuur en enige schoten knalden.

Maar één stem domineerde de verwarde geluiden; To Sheng was te voorschijn getreden en stond nu vlak voor het vuur in het volle licht der vlammen. Die stem was welbekend, de worstelingen staakten en allen staarden met uiterste verbazing naar de figuur bij de brandstapel, alsof hun een geest was verschenen. Sommigen kozen het hazenpad, anderen deinsden terug en konden hun ogen niet geloven... To Sheng, hun vroegere aanvoerder was teruggekeerd en stond daar! Nu traden ook de anderen uit het bos te

voorschijn; de gevangen beulen en Tiger Kahn had men gebonden en onschadelijk gemaakt — Templar wilde geen moordpartij — en nu begrepen de piraten pas, wat er eigenlijk gebeurd was. To Sheng sprak de vergaderde mannen toe, die verheugd waren en op hem toetraden; onze vrienden hielden zich wat op de achtergrond, omdat zij niet goed wisten, welke wending de zaken nog konden nemen. Zij bevonden zich in ieder geval als vreemdelingen onder een troep Chinese piraten en men wist niet of men nu nog op het woord van To Sheng kon vertrouwen en of zijn mannen niet anders zouden denken over hen, als deze. Doch Templar hoorde hoe de oude Chinees zijn mannen mededeelde, dat men ook Li Tang, de ervvijand, rekenschap zou gaan vragen, en hoe deze mededeling met gejuich werd begroet. Verder hoorde hij hem zeggen, dat er wijze mannen waren gekomen, die hen zouden helpen en raad geven, zoals zij het hem hadden gedaan, maar hij verzweeg wijselijk, waar die wijze mannen vandaan kwamen. Zo zeker was hij nog niet van zijn nieuw verworven mannen, dat zij ook vreemdelingen zouden accepteren. Doch zijn boodschap scheen in goede aarde te vallen. To Sheng wenkte de vrienden naderbij te komen en zij voldeden aan dat verzoek, doch bleven niet lang naast de aanvoerder bij het vuur staan, teneinde hun vermomming niet te verraden.

To Sheng ried nu zijn mannen aan, terug te keren naar het dorp, daar hij zich zou terugtrekken om te beraadslagen. Langzamerhand werd de kampplaats ontruimd, in groepjes trokken de piraten af, druk pratend en hevig gesticulerend, met hoge, opgewonden stemmen, over hetgeen gebeurd was.

Het was dan ook buiten alle verwachting zeer goed gegaan. De omstandigheden hadden medegewerkt; was men op een ander tijdstip gekomen, dan zou de onbloedige „omwenteling” misschien niet zo gemakkelijk in zijn werk zijn gegaan. De gevangenen werden goed bewaakt, en men kon er van opaan, dat geen der bewakers een vinger zou uitstrekken om de gehate leiders te helpen bij een eventuele poging tot ontvluchting. Het slachtoffer, dat in zwijm gevallen was, had men reeds aanstonds bevrijd en men verzorgde hem volgens aanwijzingen van Templar. Miss Morgan maakte zich hierbij verdienstelijk.

De volgende dag hielden de vrienden

met To Sheng en enige zijner aanvoerders krijgsraad. De expeditie naar Li Tang's nederzetting zou spoedig plaats hebben. Templar stelde echter als voorwaarde, dat het hoofddoel niet moord en wreedheden zou zijn, doch dat men uitsluitend ging om een geleden onrecht te herstellen en de bende te treffen in iets waaraan zij zeer verknocht waren: hun schatten.

De avond van die volgende dag vierden de piraten van To Sheng op hun manier feest. Talrijke sampans — kleine bootjes — waren over het brede water verspreid en op elke waren enige fakkels ontstoken. Bovendien stak men aan boord van die scheepjes vuurwerk af, hetgeen een fraai effect gaf op het weerspiegelende water. In de nederzetting zelf, vierden voetzoekers en knalbussen hoogtij.

* * *

HOOFDSTUK IV

Waarin de vrienden met Sheng's mannen de tocht naar Li Tang's Roversnest aanvaardden; terecht komen in diens speelhol, en wat Templar ontdekte.

Enige dagen later, in de avond, voeren deze zelfde sampans stil over het water naar een vast doel: het nest van Li Tang. Wel beschikten de mannen van To Sheng over enige motorboten en zelfs een snelboot, die modern bewapend was, doch deze waren voor een dergelijke geheime tocht niet te gebruiken, aangezien men ze reeds van verre zou kunnen horen aankomen. De boten waren bemand met flinke roeiers en men schoot snel op. Het voornemen was, op enige afstand van het eiland van Li Tang, rechtsaf te slaan, een kreek in, die in een wijde boog om het eiland heenliep, waardoor men de nederzetting aan de achterzijde kon naderen. Er werd geen woord gesproken; stilzwijgen was het consigne geweest en spookachtig gleden de boten over het donkere water. De vrienden zagen er zelfs van af een sigaret te roken, bevreesd dat de lichtpunten hen zouden kunnen verraden en eventuele wachten aan de kust opmerkzaam maken. Wel was het water hier nog breed en hield men nog de andere oever, doch men wilde

geen onnodig risico lopen. Tot dusver ging alles goed. Men had een avond uitgezocht, waarop de maan eerst laat zou opkomen. Zoals was afgesproken, draaide men, op de hoogte van de kreek gekomen naar rechts af en stak het water in de breedte over. Het dorp lag hoger op langs de rivier. De kreek was beduidend smaller en men kon slechts met twee, somstijds ook enkel maar met een boot, achter elkaar varen. Hier en daar hadden de mannen zelfs geen ruimte om uit te slaan, waar het kronkelende watertje zich sterk vernauwde en schuurden de boten door het riet. Men moest oppassen, niet te verdwalen, want verscheidene stroompjes mondden uit in de bochtige kreek; het was een waar doolhof van water. Doch velen van de mannen waren daar bekend, als de mollen in hun hol. Onze vrienden bevonden zich in een grotere boot, met To Sheng en nog enige Chinezen; Miss Morgan zat op de achterplecht, stil maar toch opgewonden. Zij had tot iedere prijs medegewild, hoezeer Charles en Templar haar ook hadden attent gemaakt op het grote gevaar, dat aan de expeditie verbonden was en haar hadden bezworen toch niet mede te gaan. Zij had haar vrienden niet willen verlaten en het gevaar met hen willen delen. Aan de andere kant konden de avonturiers daar ook weer vrede mede hebben, aangezien zij er toch ook niet veel voor voelden, de jonge vrouw alleen achter te laten in To Sheng's kamp. Hoogstens zou dit gekund hebben onder de hoede van Parker of Charles, en dat deze ook van de partij waren, behoeft zeker niet te worden gezegd.

Plotseling klonk van de oever, voor hen uit, een Chinese aanroep. Daar was een wacht! Ogenblikkelijk vielen de riemen stil, antwoord werd natuurlijk niet gegeven. De aanroep werd herhaald; dringender nu. De wacht aan de oever scheen ongeduldig te worden; men hoorde het kraken van takken en het gepraat van enige personen. Er waren er dus meer dan een! Miss Morgan wachtte vol spanning af wat er zou gebeuren.

Doch voor dergelijke eventualiteiten had men reeds afspraken gemaakt en voorzorgen genomen. De trein van sampans was vrij lang, omdat zij achter elkaar moesten varen. Vanuit de achterste boten stapten nu, zonder gerucht te maken, een aantal van To Sheng's mannen aan wal. Eenmaal daar, gingen zij op het geluid der stemmen af en

maakten een omtrekkende beweging. Dit moest echter vlug en tegelijkertijd geruisloos geschieden, want als de verkenners argwaan kregen, zouden zij ontkomen, voor de mannen ter plaatse konden zijn en hun chef waarschuwen. Het was deze Chinezen van To Sheng echter wel toevertrouwd. Eerst liepen zij op een drafje, op hun blote voeten, onhoorbaar over de weke grond van de oever, in de duisternis zou men hen niet opmerken. Toen maakten zij hun omtrekkende beweging. Er voerde een pad achter kreupelhout, dat naar de plaats leidde, waar de spionnen stonden. Als katten volgden zij dit en terwijl de twee schildwachten over het water stonden te turen naderden zij snel. De wachten voelden zich plots vastgegrepen, en een sterke hand op de mond; die hun het schreeuwen belette. In een ogenblik waren zij overrompeld door de meerderheid en snel, doch secuur gebonden en aan boord van een der boten geladen. Dit gevaar was bezworen.

Om verder dergelijke ontmoetingen te voorkomen, besloot men, op dezelfde plek aan land te gaan. De boten werden in het riet getrokken en vastgelegd, alles stil en zonder te spreken; toen hielden de leiders op fluisterende toon krijgsraad. Tot zover was de tocht gelukt; nu kwam het moeilijkste nog. Doch alle mogelijkheden waren lang en breed besproken en een plan vastgesteld en men begon direct aan de uitwerking daarvan. Voort ging men, op vijandelijk terrein; doch scherp uitkijkend voor zover dit mogelijk was bij het licht van het inmiddels opkomende maansikkeltje. Men oriënteerde zich in welke richting de nederzetting lag en sloeg die richting in; ogen en oren open, en de zenuwen gespannen.

**

In het speelhuis van het roversnest, dat aan Li Tang toebehoorde, was het druk. Een geroezemoes van stemmen vulde het lokaal, dat vol was van Chinezen en ook enkele Indiërs, die zich bij hen hadden aangesloten. De atmosfeer was er benauwd, vol van allerhande luchtjes en rook. Aan een grote tafel, waaromheen de bezoekers dromden, werd Fan Tan gespeeld; een spel dat bijzonder geliefd is bij de Chinezen en waaraan zij in hoge mate verslaafd zijn. Het wordt overal gespeeld, tot op de hoeken van straten, op de grond. Het is een spel, waarbij men moet raden hoeveel muntstukjes

overblijven van een hoop, waarvan er telkens vier worden afgenomen. Men kan inzetten op 1, 2, 3, of 4 en ontvangt, indien men juist geraden heeft, dus gewonnen, enige malen zijn inzet. De sfeer van het spel doet soms niet onder voor die van Monte Carlo en het roulettespel, en, naargelang de inzetten kan er natuurlijk grof gespeeld worden.

Sommige der spelers bleven flegmatisch bij winst of verlies, anderen daarentegen werden opgewonden en praatten dan met hoge stem en heftig gebarenspeel. In Macao, waar de Portugezen hun nederzetting hebben, bestaan verschillende van deze inrichtingen van klein en morsig, tot luxe zalen. Vaak is dan de benedenverdieping voor het gewonere volk, doch de bovenzaal voor het deftiger publiek. De Fan Tan tafel staat beneden en door een vierkant gat in de vloer van de bovenverdieping kunnen de daar zittenden hun inzetten toeroepen aan de helpers. Er zijn van deze inrichtingen, welke geëxploiteerd worden door degenen, die ook grote winsten trekken uit het zeerovers „bedrijf”.

Het speelhuis van Li Tang, waar merendeels de inwoners van de nederzetting kwamen, doch ook wel die van andere eilanddorpen in de omtrek, waarmede men niet in concurrentie was, vertoonde meer een lokaal beeld. Het was een eenvoudig vertrek, doch vrij groot en nogal rommelig. Chinezen en Indiërs liepen in en uit, het interieur geleek een grote bijenkorf. In een andere hoek van het vertrek stond een tafel, waaraan Mah-Yongg werd gespeeld, eveneens een geliefkoosd spel. Langs de wanden waren banken, waarop bezoekers zaten of lagen, elk naar zijn zin; men kon er wat gebruiken en in een apart vertrek ook „een pijp” opium roken, tegen vast tarief. Sommige van de aanwezige Chinezen waren mager en tanig en in hun ogen was de honger naar het verdovend middel te lezen. Op een andere bank zaten enige jonge Chinese vrouwen kirrend te lachen en te gicelen. Alles werd bestraald door een zacht gekleurd licht van lantaarns en lampions, die aan de zoldering waren opgehangen.

Boven alles klonk het geroep van cijfers aan de inzettafel, waar het spel onvermoeid verder ging.

Een oude Chinees, vergezeld van een jonge, beiden met een lage viltten hoed diep in de ogen gedrukt en met sloffende gang;

de oude gebogen, kwamen langzaam binnen. Zij werden nauwelijks opgemerkt door de vele aanwezigen; slechts een enkele „foki” of helper wijdde hun een vluchtige blik, omdat zij hem niet bekend voorkwamen. Zij zeiden niets en spraken niemand aan, doch namen plaats op een der banken bij een laag tafeltje, waar hun spoedig, zoals te doen gebruikelijk was, een schoteltje met zoetigheden en watermeloenzaden werd voorgezet. Zij bedienden er zich van, langzaam en peinzend kauwend, toonbeelden van de onverstoorbare Chinees.

Een kleine, zeer dikke man, met een bol-rond, vrolijk gezicht en spleetoogjes kwam al spoedig naast hen zitten en begon een gesprek, waarbij hij liet uitkomen, dat, wanneer zij spelen wilden, hij een onfeilbaar middel wisten om te winnen en altijd maar te winnen. Zijn gehele ronde gezicht lachte steeds en straalde een en al welwillendheid uit. De twee aangesproken Chinezen knikten maar, of schudden hun hoofd van neen. Het uiterlijk van de deskundige en het feit dat hij hier een ieder zijn methode wilde afstaan, deden de vraag oprijzen, waarom hij het onfeilbare systeem niet lang op zichzelf had toegepast.

Alle Chinezen hier zijn dom, willen Sjen niet wat afstaan als zij winnen volgens Sjen's aanwijzingen. Zij wedden . . . en verliezen. Sjen alleen kent het spel en kan het dwingen, ja, hoort U? dwingen!

De twee toehoorders knikten slechts als of zij het daar volkomen mee eens waren.

— Maar gij zijt niet hier vandaan, ik zag U nooit eerder hier en Sjen heeft mensenkennis! O, ja! mensenkennis genoeg! Hij heeft direct gezien, dat gij komt van een plaats, waar de Chinezen wijzer zijn dan hier.

Hij maakte een gebaar, dat de gehele zaal omvatte.

— Kom, zei hij animerend, terwijl hij opstond; beproef nu Uw geluk, gij zult heengaan als een rijk man, dollars hebben, vrouwen, opium zoveel ge wilt, een rijk huis en bedienden! Kunt gij mij niet vast wat lenen op Uw toekomstige rijkdom, opdat ik ook kan spelen?

Om van hem af te zijn, gaf de oudere man Sjen een klein geldstuk, waarmee de dikke zeer verheugd naar de speeltafel snelde, om het in een oogwenk weer te verliezen.

De twee onbekenden keken elkaar eens aan van onder hun hoed en lachten elkaar

heimelijk toe. De oude stak nog een meloen-pit in de mond.

— Hier zitten we, Charles, in het hol van de leeuw! bromde hij daarna zacht tegen zijn metgezel, alleen verstaanbaar voor deze.

— Is Li Tang hier te vinden, John?

— Dit speelhol behoort hem toe. Hem zelf heb ik nog niet gezien. Ik weet niet of hij hier is.

John Templar sprak zo zacht, dat zijn lippen niet bewogen.

Laten we gaan spelen. Maar niet vlak bij die grote lamp gaan staan, die boven de croupier hangt. Wij blijven achter de anderen.

De beide vrienden begaven zich naar de speeltafel. Zij deden zo onopvallend mogelijk, zetten in en wedden gelijk de anderen, wonnen en verloren afwisselend. Templar keek onderwijl goed rond, of hij Li Tang kon ontdekken, doch hij zag hem niet.

In een der wanden, dicht bij de tafel, was een opening, die toegang gaf tot een ander deel van het gebouw en waarvoor een zwaar kralengordijn hing. Vele malen zag Templar er iemand doorgaan of uitkomen; er was daarachter waarschijnlijk nog een speelvertrek, of een gelegenheid om opium te schuiven.

Templar beduidde Charles te blijven waar hij was, slenterde op de doorgang toe, hief het gordijn op en verdween er door. Hij bevond zich in een vrij lange gang, die slechts spaarzaam verlicht was en waar verschillende andere vertrekken op uit schenen te komen. Een Chinees kwam uit een dier vertrekken, wankelend met een glazige blik in de ogen, hij merkte de ander niet eens op. Templar begreep, dat zijn vermoeden juist was, er was daar een opiumkit. Hij slenterde langs de open doorgang en keek naar binnen. Langs de wanden van een betrekkelijk klein vertrek stonden verscheidene rustbanken met kussens, telkens twee boven elkaar, als op de schepen. Op enkele dier bedden lag een Chinees uitgestrekt, soms met een been er buiten hangend, in diepe roes; een andere was bezig zijn pijp te prepareren aan een klein tafeltje, dat bij zijn rustbank stond. Twee Chinezen, met kalotjes op, hielden toezicht. Zij letten niet op de voorbijslenterende man in de halfduistere gang of merkten hem niet op. Templar liep recht door en sloeg een hoek om. Nog een kort eind gang strekte zich daar uit en eindigde in een gla-

zen deur, die echter met luiken was afgesloten. Twee grendels zaten erop, die waren dichtgeschoven. De avonturier keek even om zich heen, om zich te vergewissen, dat hij niet werd bespied; toen begon hij de grendels zachtjes terug te trekken. Eén knarste er, onmiddellijk hield Templar even op en keek weer om zich heen. Er was niemand en er kwam ook niemand; het geluid was niet opgemerkt. Toen haalde hij een klein étui uit de zak en nam daar een eigenaardig gevormde sleutel uit; stak die in het slot, want hij had door zacht aan de kruk te trekken ontdekt, dat deze gesloten was, en probeerde hem om te draaien. Dit lukte niet; daarom nam hij uit zijn étui een soort verlengstuk, schoof dat op de sleutel en probeerde nog eens. Iemand kwam de andere gang binnen, Templar hield even de adem in; doch het bleek dat de binnentredende zich naar de opiumkit begaf. Thans kon het slot geopend worden; de avonturier trok de deur zachtjes naar zich toe en keek naar buiten. Hij zag een erf, waarop enige oude kisten en verdere oude rommel verspreid lagen en dat aan drie zijden door een laag muurtje omgeven was. Enig licht viel erop, dat uit een raampje in de muur van het huis kwam.

Tevreden sloot hij de deur weder, doch draaide het slot niet weer dicht; wel schoof hij de grendels er weer op.

Op zijn terugweg viel hem, aan zijn rechterhand een smal trapje op, dat hij zo-even wel had gezien, doch waaraan hij toen geen aandacht besteed had. Het was zo smal, dat er slechts een persoon tegelijk op kon gaan. Voorzichtig betrad hij het en ging langzaam naar boven. De trap kronkelde. Om de bocht zag hij een grote spiegel, aan de muur bevestigd; onmiddellijk stond Templar stil; als hij hoger ging, zou men hem in de spiegel wellicht kunnen zien. Dan rekte hij zich uit, om te trachten zelf wat in de spiegel gewaar te worden. Doch om dat te kunnen bereiken, moest hij nog een trede hoger gaan. Wat hij toen in de spiegel weerkaatst zag, deed hem onverwijld weder een trede lager gaan. Hij had even een glimp kunnen opvangen van . . . Li Tang, die daar in een kamer zat, waarop de trap uitkwam. De deur ervan was geopend en gelukkig had de leider der zeeroversbende het hoofd afgewend; hij zat voorover gebogen aan een tafel. Templar lachte tevreden in zichzelf, liep toen zacht de trap weer af, vlugger dan hij erop gekomen was, de gang door naar

de speelzaal. Hij wist genoeg.

Charles stond nog op dezelfde plaats. Hij had al eens enige malen ongeduldig naar de doorgang gekeken en was opgelucht, toen hij eindelijk zijn vriend het lokaal weer zag betreden. Templar haastte zich niet, doch slenterde weder naar de speeltafel en ging naast zijn metgezel staan, wien hij onopvallend enige woorden toebromde. Beiden beemoedigen zich nog enige tijd met het spel, deden mee en wonnen wat. Hun dikke vriend zagen zij niet meer. Toen was het de beurt van Charles, om vrijwel onopgemerkt, de doorgang met het kralen gordijn in te gaan. Templar had hem zijn instructies gegeven.

De jonge man volgde de weg, die zijn vriend hem had uitgelegd en kwam op zijn beurt bij de achterdeur, waarvan hij de grendels wegschoof. Toen opende hij deze en keek naar buiten. Zich overtuigd hebbende, dat er niemand op de binnenplaats aanwezig was, liet hij een zacht, eigenaardig gefluit horen, dat direct daarop beantwoord werd van achter het muurtje, dat de plaats omringde. Vervolgens kwam er een hoofd boven te voorschijn; het was dat van Ophelia! Charles ging naar haar toe en fluisterde haar enige woorden toe. De jonge vrouw knikte en haar hoofd verdween weder achter het muurtje; Charles wachtte af.

Miss Morgan, erop belust ook haar rol te spelen in de onderneming, had zich vrijwillig aangeboden, om het contact tot stand te brengen met de mannen van To Sheng, die, verborgen in het bos op korte afstand van daar, hun kans afwachtten, om hun overval te wagen. Die kans was nu gekomen. De vrij grote troep mannen splitste zich in twee afdelingen; de een zou het speelhol aan de voorzijde, de andere aan de achterzijde overvallen. Bijna alle mannen van de nederzetting, voor zover zij tot Li Tang's roverbende behoorden, waren in het lokaal aanwezig; het zou een complete verrassing voor hen zijn, want men had het blijkbaar niet nodig gevonden, het speelhol te bewaken.

Charles hoorde eerst geruimen tijd niets; de aanvallers gingen geruisloos te werk en de zachte leemachtige grond waarop zij liepen, dempte hun voetstappen volkomen. Toen hoorde hij een rumoer, dat snel luider werd, doch het kwam niet van de kant van waar hij het verwacht had, het kwam van binnen. Een aantal mannen kwam de gang

inrennen; Charles wist niet of zij vriend of vijand waren, doch nam het zekere voor het onzekere, rende over de binnenplaats en klauterde vliegensvlug over het muurtje. Hij was geen ogenblik te vroeg, luid snaterend kwam een troep Chinezen de plaats op, en op het muurtje af. Enigen keken over de rand en riepen opgewonden, degenen die achter hen kwamen, iets toe, terwijl zij naar iets wezen; naar de groep mannen, die thans op enige meters het muurtje genaderd waren. De achtergeblevenen wilden nu op hun beurt over de rand kijken en sommigen wilden er zelfs overheen klimmen; doch dat verging hun slecht. Even snel als zij erop geklommen waren, tuimelden zij weer omhoog en even later klom een groot aantal mannen van de andere kant er overheen. Luid schreeuwend holden de Li Tang Chinezen terug door de deur, naar binnen. Daar was intussen nog groter tumult ontstaan; de lieden in het speelhuis waren waarschijnlijk reeds gewaarschuwd geworden en er was een gevecht gaande tussen deze en de aanvallers, die aan de voorkant van het huis naar binnen waren gedrongen. Het was een gegil en een geschreeuw en er heerste een oorverdovend lawaai van omvallende meubelen en brekend glaswerk. Slechts enkele van Li Tang's mannen was gewaagd; men ging niet naar zulk een ontspanningsgelegenheid als een speelhoek en opiumkit met wapens! Hier en daar klonk een schot door het rumoer; één raakte een lamp, die uiteenspatte, een andere lamp viel naar beneden en kwam kletterend op de grond terecht tussen de vechtenden. Het gevecht goldfe, in het halfduister nu, van de ene kant van het lokaal naar de andere.

Temidden van dit tumult had Templar zich snel uit de zaal weten te verwijderen en was de gang naar de kit ingeglipt, waar op dat ogenblik niemand was, aangezien de mannen van To Sheng er reeds doorheen geraasd waren. Hij klom vlug de kleine wenteltrap op, doch vlak voorbij de bocht bevond hij zich eensklaps tegenover een lange figuur . . . Li Tang! Deze wilde haastig naar beneden lopen, om te zien wat het rumoer beduidde, vrezend dat er ongenoevoegen was uitgebroken aan de speeltafel; met een vlugge beweging wilde hij de persoon, die hem in de weg stond, opzij duwen, doch eensklaps zag hij een revolver op zich gericht. Dreigend wees de glinsterende loop in zijn richting. Even was de Chinees ont-

lust door het onverwachte van het geval, toen kwam een spottende, uitdagende trek op zijn gelaat en hij trachtte toch, op een nonchalante manier zijn belager te passeren. Doch deze deed zo onheilspellend en zo dwingend zijn revolver naderen, dat Li Tang bijna in de loop kon zien en beet hem toe: — Sta!

— Wat wilt ge, hond? vroeg de chef uit de hoogte.

Templar maakte met zijn revolver een gebaar, dat aanduidde, dat de Chinees de kamer weer had binnen te gaan, vanwaar hij gekomen was. Deze, hoewel thans met een uitdrukking van onderdrukte woede, voldeed hieraan; Templar volgde hem naar binnen en sloot de deur achter hen.

— Wat wilt ge? siste de Chinees nogmaals, toen zij tegenover elkaar in de kamer stonden.

Templar hield zich uiterst kalm en koel.

— Welke ellendige koelie durft het te wagen zijn meester te dreigen? wilde Li Tang weten.

— Gij zijt mijn meester niet, Li Tang! Eens waart gij het, en was ik in Uw macht. Thans zijn de rollen omgedraaid! Ik ben Uw meester!

— Gij zijt geen Chinees, dat hoor ik. Gij zijt vermomd, wie zijt gij eigenlijk? En wat eist ge van mij?

— Uw leven! sprak Templar, met opzet overdrijvend, want hij begeerde dit allerminst.

Even vertrok het gelaat van Li Tang.

— Wilt ge mij neerschieten hier, als een hond?

— Waarom als een hond, Li Tang? Een hond is een trouw en braaf dier. Laten we liever zeggen als een schurk, een bandiet!

— Zwijg! of het zal U berouwen!

De Chinees deed een stap in de richting van de avonturier.

— Wees voorzichtig Li Tang, mijn revolver gaat licht af. Ga zitten!

— Ik verkies te staan.

Templar haalde de schouders op.

— Ik zal U één kans geven om Uw leven te redden. Gij zult mij schadeloos stellen en voldoening schenken voor Uw daden tegenover ons. Maar . . . rijkelijk! Thans vraag ik een losprijs! Eerst waart gij het, en gij dreigde mij met verminking!

— Maar wie zijt gij dan?

Templar rukte de pleisters van zijn voorhoofd en ontdeed zich van nog enige attri-

buten.

— Herkent ge mij nu?

Maar op het gelaat van de Chinees kwam geen blijk van herkenning.

— Neen, ge herkent mij niet! Wij waren dan ook slechts enkele van Uw vele slachtoffers, nietwaar? Dat spel is uit! Ik eis voor al Uw slachtoffers voldoening; en, zo gij niet wilt . . .

Templar bracht zijn revolver nog nader, zodat de loop bijna op 's mans zijden costuum rustte; zijn vinger speelde met de trekker.

Opeens scheen het rumoer zich te verbreiden tot in de gang. Men was daar slaags geraakt. James en Charles zaten er bekneld tussen de gele duivels, doch zij verweerden zich dapper. James Parker nam een Chinees beet, tilde hem op, alsof deze een kind was, en wierp hem, over de hoofden van de anderen, terug in de zaal; het kralen gordijn schéurde en viel naar beneden, de achtervolgers verwarrende in zijn koorden. Een tweede en derde volgden op dezelfde wijze. Van de achterdeur drongen nog meer mannen van To Sheng binnen, zij veegden de gang spoedig schoon. Een brandlucht kwam vanuit de zaal, enige omlaag gestorte lampen hadden hout en gordijnen doen vlamvatten; rook begon het lokaal te vullen; de vechtenden proestten en de tranen kwamen in hun ogen. Charles, die wist, waarheen Templar zich begeven had, rende het trapje op en bonsde op de deur van de kamer.

Templar keek even naar de deur, toen hij het gebons hoorde; en zag dat er rook drong door de kieren. Het was slechts een ogenblik geweest; toen hij weer de blik naar Li Tang wendde, zag hij plotseling de Chinees als in de grond zinken en verdwijnen!

De grote avonturier gaf geen antwoord op het bonzen, doch liep snel naar de plek, waar de Chinees verdwenen was; het was achter het schrijfbureau. Daar zag hij een gat in de vloer, een valluik, dat daar waarschijnlijk was aangebracht om de bendechef steeds gelegenheid tot ontsnapping te geven, indien enig gevaar dreigde; het stond thans open, de Chinees had zich niet de tijd gegund, het achter zich te sluiten.

Zonder aarzelen sprong ook Templar in het gat, niet wetend waar hij zou terecht komen. Hij viel op een soort matras, die zijn val brak. Toen hij opstond en om zich heen keek, zag hij, dat hij zich in een volkomen ronde kelderruimte bevond, zeer

zwak verlicht door het schijnsel, dat door het geopende luik viel. De wanden waren donker, Templar tastte ze af en kwam tot de ontdekking, dat er een manshoge opening was, waarachter het pikdonker heerste. Vastbesloten ging hij erdoor naar binnen. Toen hij aan weerszijden zijn armen uitstrekte, kwam hij tot de ontdekking, dat hij in een onderaardse gang was aangeland. Een eind voor hem uit hoorde hij snelle schreden; die van de vluchtende Li Tang. Templar zette onmiddellijk een spurt in en liep daarbij een keer, op gevoelige wijze, tegen de ruwe wand van de gang, die daar een bocht maakte. Eén moment werd de gang voor hem rossig verlicht door het afvuren van een revolver. Li Tang trachtte zijn achtervolger tegen te houden, op deze wijze. Templar beantwoordde het vuur; de vlammen uit de lopen verscheurden af en toe het duister. Mikken was echter onmogelijk. Bij dit flitsende licht zag de avonturier voor een ondeelbaar ogenblik, dat zich links en rechts van hem, nog enige deuren in de wand van de gang bevonden; doch er was nu geen tijd deze nader te onderzoeken; en hij stelde dat uit tot later. Templar won op de vluchtende man; hij hoorde zijn hijgende ademhaling en hij werd belemmerd door zijn wijde kleding, om harder te kunnen lopen. De revolvers waren blijkbaar leeggeschoten; het oorverdovend geknal had plaats gemaakt voor stilte, hier onder de grond.

Op een gegeven ogenblik hoorde Templar de Chinees niet meer, hij stond stil; dit kon een list zijn, misschien stond de kerel heme een eind verder op te wachten. Nu gunde de avonturier zich de tijd, zijn zaklantaarn uit de zak te halen, hij knipte die aan en zag, dat zich een geheel eind gang recht voor hem uitstreckte. Li Tang was niet te zien! Doch toen Templar onverdroten voortliep, onderwijl het licht van zijn zaklantaarn overal op liet schijnen, zag hij plotseling de Chinees uit een nis te voorschijn komen en onmiddellijk verder hollen. Zijn list was niet geslaagd; hij kreeg geen kans de avonturier in het donker te overvallen.

Aan het eind van het stuk, waar Templar nu was genaderd, liep de gang zachtjes glooiend omhoog. Daar zou de uitgang zijn, en het was zaak, thans de roverhoofdman in te halen, voor hij naar buiten kon ontsnappen! De achtervolger verdubbelde zijn pogingen; hij haalde de Chinees al meer en meer in; doch deze scheen eveneens over

capaciteiten als hardloper te beschikken, of misschien gaf de vrees hem vleugels, want de man bereikte het eerst de uitgang en verdween in het duister. Templar slaakte een uitroep van spijt, doch vlak daarop hoorde hij welbekende stemmen tot zich doordringen, kreten en het geluid van een worsteling en toen hij, wat buiten adem, de uitgang bereikte, vond hij daar zijn onafscheidelijke vrienden Charles en Parker, die triomfantelijk de Chinees omkneeld en in bedwang hielden!

* * *

HOOFDSTUK V

Waarin de schatten der zeerovers van eigenaar verwisselen; hoe ze voortaan tot betere doeleinden zullen worden aangewend en over een nieuw, onverwacht gevaar.

Vanwaar die gelukkige samenloop van omstandigheden? Parker en Charles waren twee bandieten nagerend, die het hun bijzonder lastig maakten en die tot de zogenaamde „luitenants” van de chef behoorden. Deze hadden, na een wanhopig verzet, het hazenpad gekozen en getracht, de uitgang van de onderaardse gang, die hun natuurlijk bekend was, te bereiken, teneinde een schuilplaats te vinden. Parker en Charles zaten hen vlak op de hielen, de achtervolgenden trachten hen te misleiden, door de uitgang voorbij te lopen, doch juist op dat moment kwam Li Tang eruit rennen, récht in de armen van de beide achtervolgers; die al spoedig bemerkten, wie zij beet hadden. De twee andere kerels liepen door; zij lieten hen gaan; deze vangst was stukken beter!

Nu verschenen ook enige mannen van To Sheng. De gevangen hoofdmans van de hun vijandige bende, was spoedig gebonden en werd weggeleid, doch niet dan nadat zijn zakken waren onderzocht en verschillende sleutels eruit gehaald, alsmede zijn revolver.

Waar is Miss Morgan? was een der eerste dingen, die Templar vroeg; doch nauwelijks had hij de vraag geuit, of de jonge vrouw kwam reeds hijgend aanlopen, zij was Charles en Parker gevolgd, aangezien zij bij de strijd toch niet van nut kon zijn. Haar gezicht was vol zwarte vegen en haar kleding was vuil, want zij had zich een

keer, plat op de grond gelegen in een bosje, moeten verbergen voor een troepje van Li Tang's mannen, die daar luid tierend rondliepen op zoek naar aanvallers; doch haar ogen schitterden.

— Ik heb mijn ogen goed de kost gegeven, zeide zij; de mannen van To Sheng hebben het gehele speelhuis omsingeld en allen, die daarin waren, zijn gevangen. Het moet zo ongeveer de gehele bende zijn geweest, zoals ik vernam.

— En wij hebben de hand weten te leggen op Li Tang, zeiden de anderen.

— Wat zal er nu met hem gebeuren, John?

— Dat is van later zorg; de kwestie tussen die twee gaat ons verder niet aan, behalve wat de persoon van Li Tang betreft, natuurlijk. Zij hebben ons geholpen en wij hebben hen geholpen. Maar nu eerst over onze zaak. Hier in deze gang bevinden zich nog een paar deuren van onderaardse vertrekken, en het is mij heel wat waard, daar eens een kijkje te nemen; ik vermoed iets. En hier hebben we de sleutels, want ik zou me al sterk vergissen als er niet bij waren, die op die deuren pasten. Kom, we zullen onze onderzoekingsstocht beginnen!

De vrienden betraden weder de onderaardse gang, bijgelicht door de zaklantaarns van Templar, Charles en James Parker.

— Ik ben benieuwd, wat wij te zien zullen krijgen, zeide Miss Morgan, en ze griezelden even.

Spoedig kwamen zij aan de eerste deur; zij was van dik eikenhout, zwart van ouderdom en vol stof en spinrag en scheen niet vaak te worden geopend.

— Luister! sprak Templar eensklaps, terwijl hij zijn oor tegen het hout legde; ik hoor stemmen. Er moeten mensen daarbinnen zijn!

— Als dat het geval is, laten we dan maar doorlopen; ik heb nu al meer dan genoeg van die bendeleden gezien; wij behoeven het gevaar niet op te zoeken en weer een nieuwe strijd beginnen.

Doch Templar beduidde hem met een handgebaar stil te zijn en luisterde ingespannen. Zijn gelaat nam een verwonderde, doch bovenal blijde uitdrukking aan.

Hij tikte driemaal op een eigenaardige wijze tegen de deur met de knokkels van de hand. Het stemmengeruis binnen hield op; toen werd hetzelfde geklop van binnen herhaald.

— Ja! riep de avonturier verheugd uit; het zijn Engelsen, of Amerikanen; in ieder

geval geen Chinezen. Ik meende al Engels te horen spreken, voorzover ik het kon opvangen, want die deur is vrij dik. Charles, de sleutels!

Na enig proberen werd de passende sleutel gevonden; de deur knarste open; eerst een klein eindje, daarna trokken de vrienden haar met vereende krachten geheel open. Een merkwaardig schouwspel vertoonde zich aan hun ogen . . . Daar stonden en lagen een verzameling mannen, in haveloze plunje, met vermagerde gezichten en slordige baardgroei en keken allen met brandende ogen, in gespannen verwachting en in stilzwijgen naar de deur en wie er achter stonden.

— Landgenoten, Charles; zeelieden en slachtoffers van de zeeroovers. Ze houden hen hier, om een losprijs van ze te krijgen, die arme duivels! Die schurken nemen rijp en groen als gijzelaars, in de verwachting, dat er wel enkelen bij zullen zijn, van wie wel wat te plukken valt. En haast hebben ze niet!

Nu kwam er leven in de mannen; zij begrepen, dat hun bevrijding nabij was. Wel zagen zij personen in Chinese kleedij voor zich in het schaarse lamplicht, doch zij hoorden Engels spreken. Zij verrezen uit hun insolente houdingen, kwamen op de vrienden toe en dromden allen tegelijk om hen heen. Er was ongeveer een dertigtal van deze mannen.

— Wij hebben nu geen tijd, alles uit te leggen, boys, kom mee!

De bevrijden volgden de vrienden enthousiast naar de uitgang van de onderaardse gang, sommigen waren moeilijk ter been en konden zich nauwelijks genoeg voortbewegen. De deur, waardoor Templar en zijn kameraden binnen waren gekomen, was niet de gebruikelijke toegang tot de kerker; deze had nog een andere toegang, daartegenover gelegen, welke door middel van een stenen trap met de buitenwereld in verband stond. Deze toegang was tot nog toe steeds bewaakt geworden door schildwachten; de gevangenen hadden zich reeds verwonderd, dat deze, korte tijd geleden hun post hadden verlaten. Zij hadden wel verwijderd rumoer gehoord; en dachten dat de wakers ergens te hulp snelden.

Toen allen buiten de gang gekomen waren, verzocht Templar de mannen enige tijd te wachten en zich intussen in het bos, waarin de uitgang gelegen was, te ver-

schuilen.

— Wat ons betreft, wij zijn nog niet klaar! zei hij, onhoorbaar voor de mannen, tegen zijn vrienden. Wij gaan nog 'n keer terug en zullen, naar ik vermoed, thans niet met lege handen terugkomen.

— Al hadden we alleen maar deze arme drommels bevrijd, dan was onze onderneming toch al rijkelijk met succes bekroond geweest, is het niet zo, John?

— Zo is het, Charles; gaf de grote avonturier, geroerd, ten antwoord; en hij drukte de hand van zijn boezemvriend krachtig.

Thans begaf men zich naar de tweede deur. Ook hier had men geen moeite mede, daar de sleutel zich bevond aan de bos, die men van Li Tang genomen had.

Toen zij het licht der lantaarns naar binnen liet schijnen, vertoonde zich een ware schatkamer aan hun onthutste blikken. Er stonden eenvoudige houten kisten naast fraai bewerkte koffers, blinkende voorwerpen, groot en klein, lagen overal in het rond verspreid; ijzeren en houten vaten en in een hoek een stapel kostbare pelzen. Zij haastten zich naar binnen en openden de deksels van sommige kisten; zij bleken van alles te bevatten: sieraden, ordeloos doorheen; staven goud en zilver, partijen barnsteen; enkele waren gevuld met zakken, waarvan sommige gescheurd waren en waaruit gouden muntstukken puilden. Van deze zakken waren er genoeg, ook ledige; en zij kwamen de schatzoekers goed van pas. Vlug hadden zij er enige van genomen en begonnen die, als bij afspraak, snel te vullen met allerhande kostbaarheden. In een der hoeken stond nog een stapel zakken; toen zij deze openmaakten, bleek er iets in te zijn, dat zij eerst voor stofgoud hielden, doch dat zand bleek te zijn.

— Dat heeft een reden, boys! zei Templar opgewekt. Weg met die zakken!

Zij ruimden ze zo vlug mogelijk weg en het kostte hun menige zweetdruppel, doch zij werden er voor beloond: achter de stapel zandzakken bleek een blinkende stalen brandkast verborgen te zijn.

— Ik vermoedde half en half, dat die ergens moest zijn; ik leidde dat af naar die vreemd gevormde sleutel, die aan het bos zit. Maar ik dacht toch niet, die hier te vinden.

Toen zij de brandkast openden, bleek die tot de nok gevuld met Chinees en vreemd geld en bankpapier. Zij namen ervan, wat

ze met mogelijkheid konden dragen; vonden het zelfs nodig, nu zij dit gevonden hadden, zich te ontdoen van een deel der zware voorwerpen, waarmede zij eerst de zakken gevuld hadden. Die zouden hen maar belemmeren bij de aftocht; want dat men nu zo langzamerhand aan heengaan moest gaan denken, was duidelijk. Zij lieten alles, zoals het was, en sloten alleen de deur achter zich. Toen haastten zij zich naar de uitgang, beladen met zoveel zij konden meedragen.

— Misschien kunnen wij straks nog een keer terug gaan, meende Templar.

— Zouden wij het hier niet bij laten, John? vroeg Charles, die voorzichtiger was. Als de mannen van To Sheng hier de lucht van krijgen en het schattenhol ontdekken, is het te laat!

— Bovendien bevindt zich toch ook een deel van To Sheng's schatten zich waarschijnlijk daarin, en zij zullen die zoeken.

— To Sheng zal van oordeel zijn, dat hem ook een groot deel van de schatten toekomt, zo hij niet alles neemt, als hij de kans krijgt, meende Templar.

Inmiddels liepen zij zo vlug mogelijk door.

— Maar ik betwijfel, liet Ophelia zich horen, of het goud bij hem een even goede bestemming krijgt als bij U, Sir Neville!

— Er liggen tal van chèques te wachten voor enkele instellingen, die nodig hulp van mij verwachten, antwoordde Templar. Maar kom, laten wij ons haasten! Die arme James zal het anders niet langer kunnen uithouden met zijn zware vracht.

— Wat mij betreft, Sir, antwoordde de grote man opgewekt, zulke vrachtjes zijn me nooit te zwaar!

De avonturiers vertraagden nu hun pas en doofden de lantaarns, want zij naderden de uitgang en wilden liefst niet opgemerkt worden door de mannen, die nog in het bos verscholen waren.

Doch nauwelijks hadden zij een korte weg daarin afgelegd, of een hel schijnsel verlichtte de gehele omtrek en belichte ieder boomblad

— Bukken! commandeerde Templar snel. Een zoeklicht!

Luide, bevelende stemmen werden nu op een afstand gehoord en een geroffel van motoren. Het moesten boten zijn, die met afgezette motoren waren genaderd en nu manoeuvreerden om aan wal te komen. Men was hier niet ver van het water verwijderd. Het felle schijnsel doorliep een groot deel

van het bos en de bemanning der boten riep elkaar wat toe. De vrienden verstonden heel goed wat zij riepen: het werd gedaan in hun eigen taal!

— Engelse water-politie! fluisterde Templar, opgewonden. Ik wil ze nu liever niet ontmoeten!

Zij maakten gebruik van een oogenblik, dat de straal afwendde, om vlug op te staan vanachter het struikgewas, waarachter zij zich verborgen hadden, en renden verder het bos in. Op enige afstand zagen zij vlammen, het speelhuis van Li Tang brandde af. Doch dat lag achter hen.

De bevrijdde mannen hadden nu ook bemerkt, dat hun landgenoten waren gekomen en liepen juichend het bos uit, in de richting van de boten. Hier en daar weerklonken schoten en werd nog geschreeuw gehoord.

Even stond Templar stil, om zich te oriënteren, waar zij zich ongeveer bevonden en waar de boten konden liggen, van To Sheng en zijn mannen.

— Wij moeten naar de achterste boten, hierheen!

Zo snel zij konden liepen zij het bos door. Het was nog een vrij grote afstand, en af en toe moesten zij zich snel op de grond laten vallen, wanneer zij de lichtstraal van de schijnwerper hun richting zagen uitzwaaien. Doch allengs kwamen zij uit de kring, welke dit licht beschreef en konden zij vrijer ademen. In ieder geval verwijderden zij zich van de nederzetting; getracht moest worden, zo spoedig mogelijk een boot te bereiken om weg te komen, want zij begrepen wel, dat de Engelsen het gehele eiland zouden doorzoeken.

Eindelijk bereikten zij de kreek, waar de sampans lagen en nu hoorden zij ook reeds stemmen van enige van To Sheng's mannen, welke ook in allerijl de boten opzochten. Zij meenden ook de hoge stem van To Sheng zelf te horen, die bevelen gaf.

— Wij moeten de laatste boot hebben! zei John Templar haastig, terwijl hij zoekend rondkeek over het donkere water, dat slechts flauw belicht werd door een door wolken omfloerste maan en enige sterren. Deze kant uit! Spoediger dan zij gedacht hadden, vonden zij de laatste in de rij, en zij scheepten zich in. De zakken werden in het vaartuig geworpen en Charles en James grepen onmiddellijk de riemen.

— Keren! beval Templar.

— Maar zo komen wij bij de grote stroom,

waar de Engelse politie-boten zijn! wierp Charles tegen.

— Doe wat ik zeg en vraag niets. Hier, een eind terug, links, heb ik nog een andere kreek opgemerkt, toen wij hierheen voeren; die voert van het eiland af; deze loopt er omheen. Trouwens, vooruit kunnen we niet; wij kunnen toch niet over al die boten heen!

De sampan kon nog op het nippertje keren, het water was smal. Toen ging het fluks voorwaarts. Achter zich hoorden zij de lieden van To Sheng, doch deze wilden slechts vóóruit. In de verwarring werd het schepje, dat terugvoer niet opgemerkt.

Een paar honderd meter verder vonden de vrienden het watertje, dat Templar bedoelde. Zij wisten niet, waarheen het zou leiden, doch in ieder geval voeren zij van het eiland af. Zij verslapten hun greep om de riemen geen ogenblik en vorderden snel. Er hing zoveel van af!

Na een poos stilzwijgen zei Miss Morgan:

— Waar kwam nu plotseling die Engelse water-politie vandaan?

Templar legde het haar uit.

— Ik denk, dat Li Tang's bende een Brits schip heeft durven aanvallen en plunderen, en dat laten de Engelsen natuurlijk niet op zich zitten. Zoals we weten, hebben wij nederzettingen in Shanghai en Hong Kong, en daar natuurlijk ook politie. Niet altijd kunnen de Engelsen zich bemoeien met de zeeroverij, en zolang die onderling geschiedt, beschouwen zij dit als een interne aangelegenheid van China zelf. Iets anders wordt het natuurlijk, als er een Brits, of Frans of Amerikaans, of laten we zeggen, Westers schip mede gemoeid is.

— Wat is er van Li Tang geworden?

— Hij is weggevoerd door de mannen van To Sheng en het is mogelijk dat hij in handen van de Engelsen valt.

— Er schijnt nog gevochten te worden, hoor je? vroeg Charles, toen een windvlaag verwijderd rumoer en het knallen van schotten met zich meevoerde.

— Wij zijn er hier goed tussenuit geglipt.

— Waar zou deze kleine stroom heenvoeren? Wij roeien maar op goed geluk verder en je kunt geen twintig meter voor je uit zien!

— Heb je je zakkompas niet bij je, Charles?

— Zeker, dat verlaat me nooit!

Charles nam het kompas, dat hij steeds bij zich droeg uit zijn zak en bij het flauwe licht kon hij net de wijzer onder-

scheiden.

— Wij varen nu in Noordelijke richting, merkte hij op.

— Ai, zei Templar; zo komen we wel van het roverseiland af, maar niet bij To Sheng's hoeve, waar de vliegmaschine staat.

— Het is dus nog een probleem, hoe wij onze „Hurricane" zullen bereiken! informeerde Miss Morgan.

— Toch moeten wij doorvaren; wij kunnen niet terugkeren. Ik dacht eigenlijk, dat dit stroompje parallel zou lopen met de brede hoofdstroom, waarlangs wij gekomen zijn, was het antwoord van Templar.

— Wat zou er van To Sheng geworden zijn, John?

— Ik meende, dat ik zijn stem hoorde bij de boten, toen wij ons daarnet inscheepten. Ik hoop voor hem, en, omdat hij toch korte tijd onze bondgenoot is geweest, dat hij 't er goed heeft afgebracht. Hij is wel een zeerover, doch niet van de slechtste soort.

— Hij noemt zichzelf bij voorkeur: Kaperkapitein! zei Charles.

— Ha,Ha, lachte Templar, die is goed! Wel ja, waarom niet? Kaperkapitein klinkt zoveel beter en netter! Heeft hij je dat zelf verteld?

— Ja, toen wij onderweg in de heuvels waren. Heeft hij het met jou er niet over gehad?

— Neen Charles, want dan zou je wel opgeschrikt zijn door mijn bulderend gelach! Die goede, oude Sheng! Kijk nog eens op je kompas, Charles!

Charles raadpleegde het instrument.

— Wij varen nu Noord-Oostwaarts.

— Net zoals ik dacht, we maken een bocht. Ik denk, dat we met een grote kromming op de brede rivier uitkomen, een eind stroomafwaarts van Li Tang's eiland.

— Dan hebben we de gevaarlijke zone knap omzeild.

— James Parker zat reeds geruimen tijd peinzend. Eindelijk liet hij zich horen:

— Hadden we nu nog niet een keer terug kunnen gaan naar het schattenhol, Sir? Dat was toch niet zo gek geweest?

— Ik vermoed, dat dit alles bedorven zou hebben, James. Maar ik stel je ijver op prijs.

— Het is maar, ziet U, dat . . .

— Nu, wat?

— Ik had best nog 'n beetje meer kunnen dragen!

— Maak je niet ongerust, James, liet nu Ophelia zich horen; ik geloof, dat we tevre-

den mogen zijn.

— Je bent gulzig, James! Man, vergeet niet, dat er bijna niets in die brandkast is blijven liggen!

— Wat doen we met die sieraden? vroeg Ophelia weer.

— Ik heb wel meer zoiets aan de hand gehad, Miss Morgan, herinnerde zich Templar. Wij zullen trachten de sieraden terug te geven aan de rechthebbenden; door middel van advertenties in de grote bladen.

— Dat is een goed en edelmoedig idee, meende de jonge vrouw.

— Wat is de richting nu, Charles? vroeg Templar na een korte pauze.

— Oost, John.

— Goed zo. Nu straks Zuid-Oost, daarna Zuid en we stevenen recht op To Sheng's eiland af! Maar wat is het hier smal!

Het stroompje werd werkelijk angstwekkend smal; men kon de riemen niet uitslaan, bovendien was het ondiep. Dit was waarschijnlijk een der redenen, waarom To Sheng en zijn mannen deze waterweg niet gekozen hadden.

James stapte over boord, en terwijl hij enige decimeters in de modder zakte, trok hij de boot voort. De anderen wilden helpen, maar daar wilde de Hercules niet van horen. Op één punt echter, waren de anderen ook verplicht, aan land te springen, wat gemakkelijk ging, omdat de oevers vlakbij waren. Het was op een punt, waar de boot bijna in de modder bleef steken. Doch James haalde haar erdoor en gelukkig werd het stroompje weer wat breder.

— Wij moeten nog voor zonsopgang de brede rivier zijn overgestoken, waarschuwde Templar; anders lopen we kans opgemerkt te worden door de terugkerende politieboten.

Doch de nacht was al ver gevorderd en de dageraad brak aan. Het leven in de bossen aan de oevers ontwaakte. Vogels kwetterden en floten; aapjes slingerden aan de takken van de kleine bomen, soms boven hun hoofd, als een boom zijn takken over het water uitstreekte.

Miss Morgan vermaakte zich; doch Templar was bezorgd. Nu kwam het gevaarlijkste deel van deze terugtocht. Men naderde het punt, waar de kleine stroom in de brede uitvloeide; men zou de grote rivier schuins in haar gehele breedte moeten oversteken.

Op eens hief Templar waarschuwend de vinger op! Hij had motorgeronk vernomen,

ofschoon nog ver verwijderd. Maar de boten gingen snel.

— Daar komen ze! Tegenhouden! De boot naar de wal, achter dat riet! Bukken!

Een langgerekte trompettoon schalde over het wijde water; de fluit van de politie-motorboten.

Vanuit hun schuilplaats zagen de vluchtelingen na korte tijd de boten voorbijsnellen, sierlijk en wit, met het schuim in een fraai gevormde boog opspattend aan de boeg.

Spoedig waren ze voorbij; de vrienden konden uit hun schuilhoek te voorschijn komen, want het was niet waarschijnlijk, hoewel altijd mogelijk, dat er nog een of meer boten na zouden komen. Zij wisten niet, hoeveel boten aan de nachtelijke tocht hadden deelgenomen. Doch nu konden zij toch de overtocht wagen.

— Waar moeten wij nu aan land gaan, met alles wat wij bij ons hebben? Wij kunnen toch niet gewoon in To Sheng's nederzetting afstappen; en hoe komen we dan bij het vliegtuig?

— Wij zouden het vliegtuig ook bij ons kunnen laten komen, meende Templar flijntjes.

Maar dan zou er toch iemand moeten zijn, die het haalde.

— James zou dat kunnen doen, en wij wachten hem op. Maar . . .

— Heb je een ander plan?

— Ik geef er de voorkeur aan, het gehele dorp te mijden; vòòr het eiland rechtsaf te slaan en dan door te varen, langs het eiland, tot we een geschikte vlakte zien.

— Hoe bedoel je?

— Dat zal ik je straks vertellen, Charles. Laten we eerst zien, zo spoedig mogelijk deze sound over te steken. Er werd uit alle macht geroeid en James zette nog een klein zeil bij. Nu ging het veel vlugger. Weldra had men het water in de gehele breedte overgestoken en volgens plan van Templar ging men vòòr men aan het eiland kwam, dat een korte afstand stroomafwaarts lag, rechtsaf, een zijarm in. Na enige uren varen kwam men aan een vlakte, die Templar geschikt oordeelde om te dalen en op te stijgen met de vliegmaschine. Daar ging men aan land. De honger deed zich bij de reizigers geducht voelen. Aan boord was slechts wat harde scheepsbeskuit en men had nog een heel eind voor de boeg, het zou nog uren duren, alvorens men zich aan boord van de „Hurricane” zou kunnen begeven,

waar altijd een voorraad levensmiddelen, geconserveerd, aanwezig was. Als ten minste de bewakers zich niet aan een en ander te goed hadden gedaan. Zij troostten zich echter met de gedachte, dat de Chinezen hun eigen kostjes hebben, dus misschien niet veel zouden geven om de heerlijkheden in blik, die Miss Morgan alleen al bij de gedachte eraan, het water door de mond deden lopen.

Het was niet nodig, dat allen zich vermoeiden en naar de vliegmaschine trokken. Charles en James zouden de tocht te voet, dwars door de vlakke, ondernemen, met het vliegtuig terugkeren en landen op de plaats waar zij zich nu bevonden en waar Templar met Miss Morgan hen zouden afwachten en onderwijl op de schat passen. Dit idee vond algemeene bijval.

Templar gaf een groot deel van de zeer kleine voorraad scheepsbesluit, die nog aan boord van de sampan was, mede aan de mannen, die dit meer nodig zouden hebben dan hij en de jonge vrouw. Zij zouden die dag zich wel behelpen en wat vasten.

— Goed voor de slanke lijn! lachte Ophelia.

— Wapens meenemen, Sir? vroeg James laconiek.

— Natuurlijk. Het is echter te hopen, dat je niet op tegenstand stuit.

— Daar ben ik niet bang voor, Sir. Zijn er wilde dieren? Tijgers?

— Neen, James, lachte Templar nu op zijn beurt. Niet op dit kleine eiland. Of het moesten menselijke zijn.

— Als ze maar niet aan de machine geknoeid hebben!

— Daar zullen ze wel heilig voor oppassen! Die onontwikkelde Chinezen zijn bang voor machines, die zij niet begrijpen kunnen en voor duivelswerk houden.

De beide mannen namen nu welgemoed afscheid en gingen op weg, lang nagestaard en nagewuifd door de achterblijvenden.

— Prachtkerels! mompelde Templar.

— Trouwe vriendschap is iets moois in de wereld! antwoordde de jonge vrouw, en er blonk 'n traan in haar ogen.

— Op vriendschap en liefde moet de wereld gegrondvest zijn, Miss Morgan.

De jonge vrouw bloosde, en dacht aan Charles.

— Ik ben blij, jullie gevonden te hebben, zeide zij toen eenvoudig en drukte de grote avonturier de hand.

**

Zonsondergang was niet veraf toen de sierlijke libel aan de horizon verscheen. Enige tijd later landde zij vlot op de vlakke; Charles en James sprongen er opgewekt uit, en werden hartelijk begroet.

— Alles goed gegaan? vroeg Templar.

— Perfect! antwoordde Charles. En raad eens, wie wij bij de hoeve troffen

— Toch niet To Sheng?

— Hijzelf. Hij had de Engelse politieboten weten te verschalken en de kortste weg genomen; daarna is hij, zonder zich op te houden naar de hoeve gereden. Hij kent de stromen hier op z'n duimpje, moet je bedenken en heeft van kindsbeen af hier geleefd.

Eerst werd nu nog wat gegeten, daarna werden de medegenomen zakken in de machine geladen: de schatten van de zeerovers!

Parker was weer de correcte piloot geworden, hij zat reeds in de stuurstoel; Charles en Miss Morgan stegen in en het laatst Templar, na nog een vluchtige blik in het rond te hebben geworpen. James startte, de machine taxi'de een eind over de gladde vlakke, keerde toen en vloog sierlijk en statig als een zilveren vogel de hemel, waarop de ondergaande zon felle kleuren toverde, tegemoet, op weg naar een welverdiende rust of ... nieuwe avonturen!

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt Nr. 22:

Het festijn der diamanten

PEARL S. BUCK

DE EERSTE VROUW

Nog slechts enkele exemplaren van dit op prima papier uitgevoerde boekwerk zijn beschikbaar.

Profiteert van deze laatste kans om Uw boekenkast met dit bijzondere boek te verrijken.

Zendt een postwissel ad f 3.50 (winkelprijs f 4.90) en U
ontvangt dit fraaie boek franco thuis

Alleen verkrijgbaar bij:

UITGEVERIJ

ROKIN 174

BOEK ENGROS

AMSTERDAM